

och om det vore sant...

Johnny Grimståhl

Kapitel 5

Erik vaknade tidigt nästa dag och kände sig för första gången på länge helt utsövd. Han hade haft en märklig dröm under natten. I drömmen såg han sig själv sitta i en sal tillsammans med en massa andra människor. Han förstod att det var en skola av något slag. Alla de andra eleverna var yngre än han själv och de verkade se upp till honom av någon anledning. I nästa ögonblick befann han sig på ett sjukhus. Folk hälsade på honom med respekt, han var ju en av läkarna, och han hälsade vänligt tillbaka på alla han mötte. Sedan blev drömmen så där rörig och hoppig som drömmar ofta blir, han befann sig än i Kina, eller kanske var det Japan och det verkade som om han stack nålar i folk, det var väl akupunktur, och sedan bar det tydligen iväg till Nordamerika, för nu var han indian och det var inte precis små nålar han stack in i människorna i drömmen. Därefter åter till Asien, han såg sig själv som mongolhövding i full rustning med harnesk, hjälm och svärd, en ännu ruskigare typ än den knivgalne indianen!

Det låg några skorpar i ett av köksskåpen och tillsammans med en brunfläckig banan fick det duga som frukost, ty här var ingen tid att förlora när det nu skulle städas och röjas!

Ett par timmar senare betraktade Erik nöjt sitt verk. Det var kanske ingen lägenhet att göra Hemma-hos-reportage om, men skillnaden mot imorse var slående. Golven var för första gången nyskurade sen han flyttade in, vardagsrummet dammtorkat och rent, inga glas och flaskor så långt ögat nådde, badrummet så rent det alls gick att få och disken fixad. Efter att ha duschat och rakat sig inventerade han sina samlade kontanta tillgångar. Ja, det skulle räcka, sade honom en inre röst, som om han förde någon slags monolog med sig själv. Han följde en impuls, eller kanske den där inre rösten, och tog tunnelbanan till Åhléns vid Drottninggatan. Efter att ha hittat vad han trodde var rätt bok på bokavdelningen, gick han ner till livsmedelsavdelningen och handlade vad han behövde, följande sin inre röst. Hade Janne eller någon annan av A-lagarna från Bagarmossen sett honom hade de inte trott sina ögon. I kundvagnen låg ris, olika slags bönor och linser, nötter, svamp, tomater och andra grönsaker och så mycket frukt han trodde sig orka bära hem i ett svep. Väl hemma gjorde han själv stora ögon när han fått se vad han släpat hem. Vad var nu detta? Hade han fått delirium eller vad? Bara kaninmat, inte en hederlig köttbit eller korv i sikte!

Den närmaste timmen ägnade han åt boken han köpt. Titeln var "Vegetarisk Kokbok". Erik blev inte ens förvånad längre, vad annat var att vänta! Ja, han hade definitivt fått en knäpp, men knäpp eller inte, mat måste han ju ha, så han satte igång att efter bästa förmåga laga till efter bokens recept. Det var nötmassa, linsbullar, morotsbiffar, ris- och svampgratäng och fan vet allt. Det smakade faktiskt inte alls dumt kunde han konstatera och vid midnatt hade han en rejäl laddning av olika rätter, som han förpackade i portionsbitar och märkte för att veta vad som var vad innan han frös in dem.

När han äntligen var klar gick han till kylskåpet för att hämta en öl. Det fanns ingen! Hur i helvete hade han kunnat glömma att köpa öl? Han hade ju klämt sina sista bärs med Janne dagen innan, så han visste ju att de var slut. Vinarna han köpt på systemet var också slut, den ena var urdrucken och den andra utspilld över golvet när han törnade runt igår. Det här var allvarligt! En sak var att få rätsida på tillvaron, men total torrläggning! Så kom han ihåg hur han legat på knä och bett för sitt liv kvällen innan. Han himlade lite med ögonen, tittade uppåt och sa med en axelryckning: - Okay då, lovat är lovat...

Erik gick till sängs helt nykter för ovanlighetens skull och sov som ett barn till nästa dag, den här gången utan konstiga drömmar.

Dagen var gråmulen men det hade slutat blåsa. Efter att ha klätt sig och ätit frukost (müsli med filmjolk och frukt, så här sunt hade han inte börjat en dag på åratat), satte sig Erik vid köksbordet med papper och penna. Han skrev upp en lista över allt han ville göra och ändra på. Listan tejpade han upp på kylskåpsdörren, där stod:

- Sluta dricka.
- Skaffa ett arbete och/eller börja plugga.
- Äta nyttig mat.
- Börja träna.
- Måla och fixa till lägenheten.
- Byta ut de risigaste möblerna.
- Klippa håret.
- Skaffa lite justa kläder.

Under städningen hade han hittat en tusenlapp längst ned i en garderob, under diverse bråte. Troligen hade han gömt undan den för framtida behov (sprit) och sedan glömt bort det hela i fyllan och villan. Han hade inte behövt röra den för att köpa mat och annat, så han åkte in till Söder och klippte sig billigt på ett ställe på Kocksgatan. Nära Systemet låg en färg- och järnhandel. Han stod emot impulsen att gå in i fel dörr och hade därför bara färg och penslar i påsarna när han kom ut på gatan igen.

Väl hemma satte han igång. Taket och väggarna i vardagsrummet, hallen och köket fick bli vitt, det var enkelt och lätt att kombinera med det mesta. Badrummet var i hyfsat skick - han tänkte med ett snett leende att han nog inte slitit alltför mycket på det. Där behövde han bara skaffa ett nytt duschdraperi och en badrumshylla istället för det som han rev ned i fyllan och villan, men det var inte överhängande och fick anstå tills han kunde lyfta sitt socialbidrag igen på måndag. Köksluckorna såg för jävliga ut. Den förre hyresgästen hade målat dem i en skrikig grön färg, så det var bara att sandpappra och måla om. Han hade valt en ljus beige färg som var lätt att tvätta av och hålla rent.

Arbetet gick ganska snabbt. Under sina år i byggsvängen hade Erik fått rycka in och prova på det mesta, alltifrån att snickra gjutformor och byggställningar, till att montera köksskåp, måla, sätta plattor, hjälpa till med elinstallationer och rördragningar och mycket mer. Han hade ingen utbildning på något av detta, men det var ju alltid bra att vara allmänt händig, även om det sällan gav några jobb nu när det inte längre byggdes lika mycket.

Nästa dag, som var en fredag, var han klar. Med lite andra möbler skulle det kunna bli ganska mysigt. Möblerna kunde han säkert hitta bra och begagnade i Gula Tidningen eller på någon loppmarknad. Det fanns också många små affärer på Söder som sålde begagnade möbler och annat. För att inte tala om vad man kunde hitta i sopcontainrar! Folk slängde grejor som var praktiskt taget nya så fort de tröttnat på dem, det var inte klokt. Han kom ihåg ett par han träffat några år tidigare på en krog på Söder. Mannen hette Thorvald, ett sånt där ovanligt namn som man just därför lätt lägger på minnet. Hans fru var liten och mörk och kom från Pakistan. De drog sig fram på att leta efter användbara saker i containrar runt om i stan. Det mesta behöll de, men en del sålde de och på det verkade de leva ganska gott. När krogen stängde bjöd de hem honom till sin etta på Ölandsgatan.

Redan i hallen började Erik förstå innebörden i ordet hamstra. På båda sidor var väggarna täckta av kartonger, prydligt staplade på varandra, från golvet och hela vägen upp till taket. En smal gång mellan kartongerna ledde fram till köket, som även det var fullbelamrat. Runt spisen och diskbänken fanns en avröjd yta för matlagning och disk, men den var minimal. Erik hade gått in först och var nu tvungen att vänta tills Thorvalds fru flyttade sig från spisen där hon kokade te åt dem - att klämma sig förbi henne i det trånga utrymmet medförde en uppenbar risk att hon skulle kunna bli gravid på köpet!

Till höger i hallen fanns en dörröppning till ett rum vars enda möblemang bestod av en dubbelsäng, så vitt han kunde se. Runt sängen gick en smal gång, i övrigt var det också här fullkomligt överbelamrat med kartonger, kläder, husgeråd av alla de slag och en keyboard i sin kartong. Allt verkade vara nästan nytt, eller i varje fall i bästa skick, rent och helt, och prydligt hopvikt och staplat, som till exempel en hel hög med barnkoftor i olika storlekar, färger och modeller.

Thorvald berättade att de hade köpt ett hus mitt i skogen i mörkaste Småland för att få plats med mer skrymmande saker, möbler etc. Där hade de bland annat sex damcyklar och ett antal mer eller mindre funktions-

dugliga andra cyklar av olika slag, ett antal gräsklippare, barnvagnar, skidor och skridskor för en hel idrottsklubb, för att inte tala om sådana outhärliga saker som personvagnar, julgransfötter och paraplyställ. Erik frågade varför de inte sålde (skräpet, höll han på att säga, innan han bet sig i tungan). De berättade då att de visst sålde en hel del, det var ju vad de faktiskt levde av, men de hade inte hjärta att göra sig av med allt, eller hur de nu uttryckte det. Ibland hyrde de ett stånd på någon loppmarknad och sålde av en del. Dessvärre kunde de inte låta bli att köpa från de andra stånden, så ofta kom de hem med lika många nya prylar som de hade sålt, och upprätthöll på så vis ett slags status quo. De var vänliga och i övrigt helt normala, så denna samlarmani måste bero på någon slags otrygghetskänsla, tänkte Erik. Vid närmare eftertanke var det kanske bäst att avstå från att snoka i containrar för att inte riskera drabbas av samma öde.

Helgen ägnade han åt att gå till Hellasgården, fundera över sitt nya liv och se på TV på kvällen. Han hade kvar sin gamla träningsoverall och löparskor, hopplöst omoderna, men de fick duga att släpa sig runt Hellasgårdens korta slinga på en och en halv kilometer. Det blev mer gå än springa, men runt kom han, flåsande som ett gammalt ånglok.

Som vanligt på måndagarna hade socialsekreterarna haft ett kort personalmöte på morgonen. De hade ett tufft uppsamlingsområde med många socialfall. Det var utslitna människor som pendlade mellan sjukskrivning och socialbidrag i väntan på en trolig förtidspensionering, narkomaner och alkoholister och de vanliga missbrukarna av piller och medicin, som inte ansåg sig vara missbrukare av någonting alls, de var bara sjuka, med diffusa problem av olika slag. Till detta kom alla vanliga arbetslösa; familjefäder, ensamma mammor, invandrare, ungdomar utan utbildning eller arbetslivserfarenhet samt äldre, och därför icke attraktivt arbetskraft. Många bland personalen mådde själva dåligt och sjukskrev sig ibland, för att inte gå under av all stress och den ständigt närvarande risken att bli utsatt för våld av någon narkotikapåverkad eller berusad klient. En del nyktra klienter kunde också bli våldsamma om de inte fick igenom sina, som de tyckte, berättigade krav. Det kunde gälla allt från mer pengar, ny TV, nya kläder eller möbler till ny och bättre bostad.

För det mesta gick det dock rätt lugnt till, de flesta fick sina bidrag direkt insatta på sitt postgiro och behövde bara sällan ha någon direkt kontakt med socialbyrå och dess tjänstemän. Beträffande de kända missbrukarna fick de ofta finna sig i att komma personligen för att kvittera ut sina pengar, ibland utportionerade veckovis istället för allt på en gång. Det var då det kunde hetta till och uppstå bråk.

- Nå Marina, hur har du det med dina små skyddslingar då, frågade socialchefen. Han visste att hon avskydde när han kallade hennes klienter för "små skyddslingar", det var därför han alltid gjorde det.

- Jo tack, mina små skyddslingar lever och, hoppas jag, frodas. Inget nytt direkt. Jonsson blir nog förtidspensionerad nästa månad, jag talade med hans handläggare inne i stan och det är nog inget mer att göra där är jag rädd. Lindquist, om ni minns honom, har försvunnit totalt. Ingen verkar veta var han håller hus, men han har visst syntts till inne i stan, på Söder tror jag. Lägenheten är tom, jag menar inte bara på Lindquist - möbler och allt är borta! Ja, jag har talat med polisen, så de spanar väl efter honom då och då får man hoppas. Bergman åkte ju in på akuten förra månaden, magpumpning. Någon hittade honom i en rabatt vid Björns Trädgård, han hade supit tills han föll ihop av alkoholförgiftning, ja det där känner ni kanske till. Om den människan ändå kunde rycka upp sig och sluta suppa, han är ju fortfarande rätt ung och så. Lägenheten verkar han dock sköta bra. Inga klagomål från grannarna på hela tiden sånär som på lite spring i trapporna, men säg de trappor i Bagarmossen som det inte springs en del i.

- Han har begärt bidrag för att köpa lite nya möbler och med tanke på hur bra han har skött sitt boende så tycker jag att vi kan bifalla det. Inga pengar i handen, utan han får välja ut lite lämpliga möbler på IKEA och så skickar de fakturan till oss för godkännande innan han får hämta ut bohaget. Går vi med på det? Bra, då säger vi det. Gruppen skingrades till sina tjänsterum och den nya arbetsveckan kunde ta sin början.

Erik kunde inte tro sina öron när han fick beskedet om de nya möblerna när han skulle hämta ut socialbidraget. Han hade fyllt i en ansökan utan större förhoppningar och sedan mer eller mindre glömt bort det hela. Han märkte att Marina blev glad när han berättade att han hade målat om hela lägenheten och att han inte druckit en droppe på en vecka.

- Du har väl inte gått och blivit religiös? log hon.

- Ja, fan vet, svarade han med en fundersam min.

Det var som vanligt mycket folk på IKEA ute vid Kungens Kurva. Här märktes minsann inga dåliga tider. Erik gick metodiskt igenom de flesta avdelningarna. Sedan satte han sig i kafeterian med en Ramlösa och en räksmörgås för att försöka bestämma sig med hjälp av en lånekatalog. Han kände sig som ett barn på julafton. Tänk om det bara var en grym dröm som han snart skulle vakna upp från för att brutalt kastas in i den hårda verkligheten igen?

Till sist hade Erik sin önskelista klar att presentera nästa dag på socialen. Bäddsoffan var ganska ny och fick duga, men resten skulle ut! Han gick igenom listan en sista gång: Spegel och hallmöbel, badrumshylla, köksbord med fyra stolar, soffbord, två fåtöljer, bokhylla, en byrå, kontorstol och ett litet skrivbord med lådor. Det skulle inte få plats så mycket mer utan att se övermöblerat ut.

De hade sagt att han troligen skulle få möblerna inom en vecka efter beställningen, det var ju i princip redan beviljat.

På vägen hem passerade han arbetsförmedlingen. Han hann in precis innan de stängde. Det fanns som vanligt ingenting och det hade han inte heller väntat. Han hade flyt, men någon måtta fick det väl vara. Strax bredvid, på Åsögatan, låg Bamboo Garden, en kinakrog som brukade ha bra mat och eftersom han var hungrig bestämde han sig för en dagens med vatten.

Medan han åt kom det in två killar i bylsiga träningskläder och slog sig ned vid bordet bredvid. Under hela måltiden pratade de om olika träningsprinciper, det var si och så många "reps" av den och den övningen och "superset" och "negativa reps" och annat som Erik inte förstod. Det framgick att de tränade på Swings, det stora gymmet på andra sidan gatan. De berättade en del rätt roliga historier från gymmet och verkade ha kul. Tonen mellan dem påminde om jargongen och kamratskapet på byggena, fast skämten var mindre råa. Byggare som byggare, tänkte Erik och tyckte han var vitsig. De gav varandra gliringar, men vänskapen mellan dem lyste igenom. De hade hängt av sig jackorna och han såg att båda var vältränade och muskulösa, men de såg ändå inte groteskt stora ut, och uppförde sig inte som han hade föreställt sig en bodybuilder. Erik kunde inte undgå att bli intresserad, och efter att ha betalat gick han rakt över gatan och uppför trappan till entrén. Han blev väl mottagen sedan han förklarat att han bara ville ha lite information om priser och öppettider och sånt. En av receptionisterna gick med honom runt och visade anläggningen som var mycket större än han hade trott. Det var en hel del trappor som ledde till salar med träningscyklar, löparband och en massa apparater som han aldrig hade sett tidigare. I tre av salarna fanns det dragapparater och maskiner för träning av ben, rygg och bröst m.m. Här fanns också kompletta ställ med fasta hantlar och skivstänger med viktskivor från ett halvt till femtio kilo. Det var skillnad mot fotbollsklubbens enda bänkpresställning och enkla dragapparat.

Det var ganska mycket folk i lokalerna trots att det ännu inte var kväll; män och kvinnor i olika åldrar och stadier av fysisk utveckling, klädda i allt från moderna tights till gamla T-shirts och säckiga byxor. Ur högtalarna strömmade musik för att höja pulsen ytterligare, det skramlades med hantlar, skivstänger och viktmagasin, många peppade varandra och det var en fantastisk stämning. Han fick lust att börja omedelbart, som han gick och stod!

Den trevlige receptionisten, som märkte hans entusiasm, förklarade för honom att han borde träna högst varannan dag i början, det vill säga tre dagar i veckan. Risken för överträning är annars överhängande, fick han veta.

- De flesta som går ut för hårt brukar bara palla ett par månader innan de lägger av, ofta för gott. Du får hjälp av en instruktör de första gångerna så du lär dig och inte gör fel.

Innan Erik gick hade han löst medlemskap och betalat för sin första månad. Träningen skulle börja redan nästa dag - här skulle byggas!

Nästa dag var Erik på plats i god tid, omklädd och full av förväntan. Hans instruktör presenterade sig som Fredrik. Erik tyckte att han var enormt stor. Fredrik skrattade. - Vänta tills du får se några av de riktiga bestarna som tränar här, sen kommer du att tycka att jag är liten med mina hundra kilo.

Fredrik var en kunnig instruktör och lärde ut bra, men Erik ville lasta på lite mer vikt i de olika övningarna.

- Det första träningspasset, förklarade Fredrik, är egentligen inget träningspass. Först gäller det att lära sig de olika övningarna. Om du använder för mycket vikt kommer du bara att fuska, få träningsvärk och kanske bli skadad. Så småningom kommer du att träna med vikter du inte hade en aning om att du skulle orka, tro mig! Alltför tidigt var träningspasset över. Han följde dock Fredriks råd att spara på krutet. Ett annat råd han fått var att alltid avsluta istället för att börja träningspasset med att cykla eller använda någon av de andra kondi-

Kapitel 7

Erik hade kommit in på läkarlinjen. Efter komvux och högskoleprov sökte han till i första hand Stockholm, och med hjälp av sina toppenbetyg i kombination med poäng för yrkeslivserfarenhet, blev han antagen på Karolinska Institutet. Marina på socialen hade tårar i ögonen och gav honom en stor kram.

- Det är såna som du som gör att det här jobbet känns meningsfullt, sa hon.

Det var sista gången han besökte socialbyrån. Från och med nu skulle han klara sig på studielån, studiebidrag och kanske ett extraknäck då och då.

Tillvaron bestod av föreläsningar, studier, träning och matlagning. Han hade sällan råd att äta ute och restaurangmaten var hur som helst inte den mat han ville ha. Efter "Vegetarisk Kokbok" hade Erik avverkat ännu ett par böcker av samma slag, och i det lilla köket på Byälvsvägen kreerades den ena vegetariska läckerheten efter den andra.

Erik hade blivit pedantiskt noga med vad han åt och drack. Kött, vitt mjöl, socker och fett var bannlysta. Efterhand hade han lättat lite på spritförbudet och kunde ta sig en öl ibland, men han drack aldrig vin eller sprit och sällan mer än en öl. Sedan en tid hade han också strukit mjölk ur sin kost sedan han lärt sig att mjölk inte alls bygger upp skelettet utan tvärtom kalkar ur det. Det var upprörande att se hur mejerierna och mjölkböndernas intresseorganisationer med stora annonser lurade svenska folket att tro att mjölk förebygger benskörhet, medan tillgänglig statistik visade att de länder som ledde mjölkdrickarligan; Sverige, USA och Norge, också hade flest fall av osteoporosis per capita. Jag undrar hur många gamlingar som bryter lårbenshalsen och andra ben på grund av detta, tänkte han.

Åsa var klar med sin ekonomiutbildning och deras förhållande hade runnit ut i sanden. De hade setts på stan en gång och åkt hem till Erik där de älskat en sista gång, för gammal vänskaps skull. Ett halvår senare såg han i tidningen att hon hade gift sig med en advokat från Göteborg.

Studentföreningarna ordnade många jippon och fester, på vilka han gick några gånger och träffade hemlängtande norrlänningar i varierande grad av berusning. Eftersom han själv inte drack, blev det oftast tidig avgång hem till Bagis, ibland med någon liten piggögd och kurvig blivande kollega som kunde tänka sig att avsluta kvällen i hans numera tämligen breda famn.

Tommy hade åkt in på en ny "volta" sedan han ställt sig och pissat på dörren till ett av Stockholms inneställen. Kön var lång, vinternatten kall och dörren obevekligt stängd, trots att alla i kön kunde se att stället inte alls var fullsatt som vakterna påstod. Så Tommy pissade på dörren, ett tilltag som inte föll vakterna på läppen. Det blev hårda ord och försök till snyggt utkastargrepp i ju-jutsustil, vilket mycket ofint kontrades av Tommy med en hård spark på smalbenet och en dansk skalle. Detta hade Tommy garanterat inte lärt sig på den budoklubb där vakten brukade träna sina snygga kast och grepp, så denne var helt oförberedd.

Vakt nummer två blev försiktigare och fintade en spark mot magen, för att istället lyfta upp benet i ett försök att sätta en klockren rundspark i sidan av huvudet. Sådana enkla karatetekniker hade Tommy för länge sedan lärt sig hantera. Karateklubbarnas tävlingstekniker såg nog bra ut i en dojo, eller på tävling, men på gatan eller på en rastgård i ett fängelse var de inte värda mycket. Tommy gick rakt in mot vaktens ganska öppna gard så att sparken missade grovt bakom honom. Med vakten vinglande på ett ben, var det en enkel match att sparka undan stödjebenet och avsluta med en klackspark mot den fallne sparkspecialisten.

Nu var det plötsligt fritt inträde och kön stod inte att hejda. Vakterna blev nedtrampade och ännu värre tilltygade när de försökte resa sig upp, vilket sedan lades Tommy till last. Till sist blev det lagens långa arm som tog Tommy i örat där han lugnt stod och pokulerade i baren, utpekad av vakter och övrig personal.

Erik tränade sen dess oftast på egen hand. Ibland tränade han med Farsan, en lång gänglig typ som tillhörde eliten i Knock down karate och andra fullkontaktvarianter, utan att ens ha svart bälte. Farsan gav fan i kator och graderingar, han gillade helt enkelt att slåss under kontrollerade former. Öknamnet fick han efter att med framgång tagit sig an och fått pli på ett antal "värstingar" som myndigheterna hade gett upp hoppet om. Farsan var ännu inte trettio år men hade redan börjat tappa håret, vilket han försökte motverka genom att låta det hår som var kvar växa desto längre. Liksom Erik var han norrlänning och de kom snabbt bra överens.

Erik följde ibland med Farsan på en krogrunda. Eftersom Farsan hade jobbat i dörren på flera av Stockholms diskotek och inneställen blev de alltid insläppta överallt och ofta bjudna på något att dricka i baren.

Farsan var full av historier från den halvvärld som befolkas av smågangsters, torpeder och kändisar samt en och annan vanlig "svensson". Under en period av sitt liv hade Farsan också deltagit i filminspelningar i Hong Kong. Han brukade få spela omväxlande ful, full ryss eller ful, falsk amerikan i dessa lågbudgeterade kung fu filmer. Karriären fick ett abrupt slut när Farsan mitt under en tagning knäckte näsan på den kinesiska huvudrollsinnehavaren i en B-film, där Farsan skulle föreställa amerikansk sjöman. Den kinesiska filmstjärnan var okänd för att banka på de stackars statisterna mer än vad som var nödvändigt för realismen i filmen. Efter att även ha givit Farsan ett par rejäla tjuvnyp, härsknade Farsan till och kvitterade med en äkta norrländsk rallarsving. Resultatet blev ett tre månader långt uppehåll i filmandet medan kungfumästarens näsa läktes.

- Fick du sparken då? undrade Erik.

- Nej, för fan, de dubblade mitt gage och var jävligt respektfulla mot mig, skrattade Farsan. Fast det är klart, jag fick ju inga fler roller efter det, och det kan man ju förstå.

Farsan verkade vara lugnet personifierat och såg snäll och beskedlig ut. Det var han inte. Under ytan lurade en vulkan som ibland fick utbrott och då gick inte ens kompisarna säkra om Farsan hade fått ett par öl för mycket. För der mesta var han dock lugn och nykter, men ryktet om hans oberäknelighet gjorde honom fruktad både bland småbuset på stan och de lite tuffare pojkarna.

En annan av Eriks nya kompisar, Markus Eklöw, berättade under ett träningspass hur han varit på semester i Grekland tillsammans med Farsan. Det blev lite ståhej utanför ett diskotek och det hela slutade med att Farsan resolut knockade den mest aggressiva greken och hivade ned honom i en sopcontainer med huvudet före. Markus brukade också arbeta som dörrvakt, blandat med diverse uppdrag som livvakt och närstridsinstruktör. Han blev legendarisk när han under ett och samma år blev svensk mästare i judo, ju-jutsu, tae-kwon do och kick boxing! Dörren till anställning som instruktör vid polisen verkade stå öppen, men Markus såg till att den stängdes lika snabbt. Medan Tommy hade nöjt sig med att pissa på dörren till ett diskotek när han inte blev insläppt, ställde sig Markus högradigt berusad och med sprängfylld blåsa och pissade vid trappträcket utanför toaletterna på ett annat av Stockholms nöjespalats. Dessvärre råkade det sitta ett sällskap färgade gäster rakt under. Markus var inte rasist, han skulle nog ha pissat lika obekymrat om så statsministern med sällskap hade suttit där. Skadan var dock skedd, det utbröt tumult och blodvite och så småningom blåljus och blåklädd eskort till närmaste polisstation för förklaring och utredning.

En enda gång såg Erik dessa två tuffa och kompetenta kämpar darra i knäveckan. De hade alla tre hamnat på en gayklubb utan att riktigt fatta hur det gått till, eller var de var. På väg till baren från toaletten såg Erik hur två transvestiter försökte ragga upp hans vänner. Den ena, en känd Drag Queenstjärna, lindade Farsans glesnande hårtestar runt sina välmanikyrate fingrar och viskade ömma ord i hans öra. Markus utsattes för en liknande behandling av den andra transvestiten. De tre vännerna vred sig - Farsan och Markus av vanda och Erik av skratt!

De två tuffa kämparna slog till en hastig reträtt ut mot gatan, lämnande två odruckna öl efter sig och följda av transvestiternas hänfulla kommentarer. - Synd på så rara arter, men dom är nog oskulder så låt dom springa hem till mamma! För att inte riskera att drabbas av samma öde, skyndade sig Erik ut efter dem.

En stund senare satt de och återhämtade sig på "Vickan".

- Ja, fy fan, det var nära ögat, sa Farsan.

- Zinzano, sa Erik och höjde sitt glas.

Magnus och Farsan stirrade på honom. Var han redan så full att han inte visste vad han drack? Och på Coca Cola!

- Zinzano, upprepade Erik. Ja, skål då! Det är ju japanska, förtydligade han.

- Campari heter det, rättade Magnus.

Farsan suckade. - Campai, sa han. Det heter Campai, era hönshjärnor.

Eriks studier gick bra. Oftast hade han högsta betyg på skrivningarna, något enstaka slarvfel kunde ibland dra ned poängen, men helhetsintrycket var ändå överväldigande. Både studiekamraterna och lärarna fann det anmärkningsvärt att han med sin bakgrund och från början dåliga odds var bäst i kursen. Även Erik tyckte det var märkligt. När han ibland fastnade på en extra knepig uppgift, var det som om någon "tog över" och förde pennan. Texten flöt fram lätt och ledigt, som vid så kallad automatisk skrift, men han var inte medial så vitt han visste. Mysteriet blev inte mindre av att skrivstilen ändrades lite och blev snedare och med lite

yvigare slängar vid dessa tillfällen. Det gick så långt att en av lärarna framförde misstanken om fusk till sina kolleger. Så vid nästa skrivning kollades Erik diskret av en av lärarna, som bara kunde konstatera att han inte hade med sig några färdigskrivna papper och att det var Erik själv som skrev, även om texten ibland oförklarligt ändrade karaktär. Ingen av lärarna var benägen att tro på något övernaturligt fenomen, och med det lät man sig nöja.

Kurskamraterna såg upp till honom. Dels var han alltid ordentligt påläst inför föreläsningar och prov och delade villigt med sig av sina kunskaper till dem som hade svårare att hänga med i det ibland höga studietempot, dels var han ju äldst i gruppen och med unika livserfarenheter som de andra inte kommit i närheten av. Han gjorde ingen hemlighet av sitt förflutna om någon frågade. De flesta beundrade honom för detta civilkurage och inte minst den förmåga att radikalt ändra sitt liv som han gav prov på. Då och då mindes han sin dröm, där han suttit i en skolsal omgiven av studenter som alla såg upp till honom av någon anledning. Det verkade inte längre otroligt att även resten av drömmen skulle slå in, läkaryrket var inte längre en utopi för honom.

Han hade haft fler underliga drömmar. Ofta handlade det om honom själv i olika skeden och situationer. Indiandrömmen var den mest återkommande. Han var tydligen någon slags ledare, eller krigshövding, för ett litet band hetsporrar. Ibland gjorde de råder hos andra stammar där de stal hästar och rövade bort de kvinnorna de hann nappa åt sig i stridens tumult. Kvinnorna blev sedan slavar i deras egen stam tills de togs till hustru av någon av krigarna. Indiandrömmen ändrade karaktär ibland och han såg sig själv som en äldre, gråhårig indian. Vapnen hade lagts åt sidan, han fick för sig att där fanns något slags löfte om att inte längre bruka våld. Istället var han tydligen medicinman och försökte bota folk med helande örter, rökelse, magiska riter och mässande ramsor. Någon fanns vid hans sida, en ännu äldre man med ett mycket karaktäristiskt utseende. Denne man var tydligen hans läromästare. Det mest utmärkande draget hos denne man var ögonen. Först efter flera upprepade drömmar såg Erik vad det var; det ena ögat var blått och det andra brunt! Drömmen slutade alltid mycket förvirrande, olika händelser och personer blandades ihop utan något mönster. Erik kunde inte se att drömmen skulle betyda något särskilt eller ha något att säga honom.

Andra drömmar beskrev händelser av olika slag utan att han fick intrycket av att själv vara med. Erik var snarare en utomstående iakttagare under dessa drömmar. Även här blandades allt på ett obegripligt sätt. Han lyckades aldrig få grepp om dessa drömmar och brukade avfärda dem när han vaknade på morgonen.

En natt hade han en dröm där han såg en massa fallskärmshoppare sakta dala ned mot marken. För sent upptäckte de högspänningsledningarna uppspända mellan stora stolpar, och nästan halva gruppen fastnade i ledningar och stativ där de blev hängande livlösa. Det var en obehaglig dröm som han lade på minnet. Drömmen blev ännu otäckare när han två dagar senare läste i Dagens Nyheter hur en grupp fallskärmshoppare i USA drivit in mot stora högspänningsledningarna där ett tiotal av dem fastnade och elektrifierades till döds! Det måste ha skett ungefär samtidigt som han hade haft sin dröm. Han avfärdade det hela med att det måste ha rört sig om tillfälligheternas spel och slumpen. En rationell och modern människa på nittonhundratalet tror inte på sanndrömmar och annat flum.

Under en skrivning i patologi beslöt Erik sig för att utveckla svaret lite genom att också ge ett alternativt svar. Erik visste det rätta svaret på frågan, och det skrev han ned, men han visste också att riktigt så gjorde man inte längre på ett modernt sjukhus. Hur han visste detta begrep han inte, han hade slutat grubbla över hur dessa kunskaper och insikter kom till honom, det var väl någon slags talang, antog han. Så Erik skrev ett litet tillägg där han nämnde att stötvågslithotropi fungerade bra för att spränga sönder njursten, men hade visat sig mindre lyckat vid behandling av gallsten.

Reaktionen lät inte vänta på sig! Nygren, hans lärare i patologi, bad Erik titta in för ett enskilt samtal i tjänsterummet. Efter lite allmänt prat om vädret och studierna gick han rakt på sak.

- Jag ska säga som det är. Du är den förmodligen bästa student jag haft att göra med, men du tar dig friheter som jag, som din lärare, inte kan acceptera! Nygren hade blivit röd i ansiktet och fixerade Erik med hård blick.

Erik frågade häpet: - Vad menar du, vad har jag gjort för fel?

- Fel, nästan röt Nygren, du kommer hit som nån slags jävla Messias, uppfiskad direkt från rännstenen. Ja, jag vet att du har slutat supa, hur länge det nu håller, men som sagt; här kommer du inklampande och tror att du har svaren på allting bara för att du tydligen har utrustats med en exceptionell studiebegåvning och up-

penbarligen fotografiskt minne. Istället för att helt enkelt svara på våra frågor så försöker du mästra oss med hur det går till, eller rättare sagt hur du tror att det går till ute på sjukhusen. Va fan vet du om det? Du har ju knappt praktiserat som med. kand. ännu, men du tror visst att du är överläkare minst! Jag kan inte tillåta att du underminerar moralen och tilltron för oss lärare i klassen. Jag har nog lagt märke till hur de andra verkar se upp till dig som något slags föredöme. För mig är du bara ett fyllo och en uppkomling som har fått en oförtjänt chans och uppmärksamhet. Du kom in på den här fina utbildningen på bekostnad av nån annan med kanske lite sämre läshuvud, men som å andra sidan säkert skulle kunna bli en utmärkt läkare, vilket jag betvivlar att du någonsin kan bli! I fortsättningen är du så god och svarar på frågorna som alla andra. Jag undanber mig dina föreläsningar och pekpinnar, annars ska jag ta mig fan se till att du åker ut härifrån snabbare än du hinner halsa en bira!

Erik hörde sig själv säga: - Det var inte ditt fel Nygren att flickan dog. Kranskärlden var så sköra att de skulle ha spruckit i vilket fall som helst. Ingen kirurg i världen kunde ha räddat henne när hon fick sin störtblödning under operationen, det skulle ha hänt i vilket fall som helst. Hennes tid var utmätt. Du gjorde vad du kunde, det var inte ditt fel att hon dog.

Nygren hade rest sig upp och lutat sig över skrivbordet medan han hade sitt utbrott. Nu satte han sig ned på stolen med en duns. Färgen vek från hans ansikte och han stirrade oförstående på Erik med vidöppna ögon. Han svalde några gånger och sa sedan med ostadig röst: - Så du har spionerat på mig också, din jävel. Nå, det är ingen hemlighet att en läkare kan misslyckas med att rädda liv ibland. Jag förmodar att du har tänkt sprida det här bland dina studiekamrater, eller kanske använda det som påtryckning mot mig i en eller annan form, men det kan du glömma!

Färgen började återvända till hans ansikte och Erik undrade tyst: Vad fan har jag ställt till med? Det var ju inte han själv som talat, någon la orden i hans mun, han hade ingen aning om vad det hela handlade om...

Rösten talade åter genom honom utan att han kunde förhindra det.

- Det var bra att du bestämde dig för att bli lärare, även om det skedde som en följd av ditt dåliga samvete över att du inte lyckades rädda livet på din bästa väns dotter. Du ska veta att Olle och Bettan aldrig anklagade dig för vad som hände. De kunde däremot aldrig förstå varför du plötsligt drog dig undan och bröt umgänget med dem. Ibland tror de att det är deras fel att du slutade som kirurg för att bli lärare. De tror att om de inte hade bett dig operera deras lilla Isabella, så hade du kanske fortfarande arbetat i det yrke som du älskade och kanske fortfarande varit deras vän. Du vet att de ringde rätt ofta i början och ville bjuda hem dig, till sist antog de att du inte ville ha med dem att göra, och det var ju sant, fast av andra skäl, eller hur? Jag tycker det är dags att du kontaktar dem, tycker inte du det?

Nygren hade åter vitnat och såg ut som om han såg ett spöke. Han anade inte hur rätt han på sätt och vis hade.

- Ja, sen gick det på samma sätt som det gick för mig, fast du hade kontroll hela tiden. Du flyttade till Stockholm efter att ha sökt och fått en lärartjänst här på Karolinska. Det blev lite väl mycket krogbesök och sprit för att försöka glömma, och just nu sitter du och längtar förtvivlat att få ta fram den där flaskan du har gömd i den låsbara skrivbordslådan framför dig. Du är en eminent lärare Nygren, men skulle kunna bli ännu bättre om du inte försökte jaga bort det dåliga samvetet och ångesten med hjälp av flaskan. Du kan inte hela dig själv med alkohol, det blir bara en tillfällig lindring genom bedövning, sedan plågas du ännu mer när problemen återkommer. När jag sedan dyker upp i din klass, en före detta suput och uteliggare som har blivit nykter, ja då reagerar du med skräck och aggression eftersom jag påminner för mycket om dig själv och din situation, med den skillnaden att jag har lyckats sluta supa. Jag har väckt minnen hos dig som du hoppades var förträngda, samtidigt som du angrips av ditt dåliga samvete. När inte flaskan räcker för att döva ångesten så finns jag där som en hotfull skugga, en annan plågad själ som sökt lindring ur flaskan. Därför vill du nu få mig relegerad för att jaga bort mig som om jag vore ett av dina hjärnspöken. Men du kan inte fly från dig själv Nygren...

De satt tysta en stund, båda lika förvånade och tagna av vad som sagts. Till sist sa Nygren med knappt hörbar röst: - Vem är du?

- Jag är din elev, du är min lärare. Var snäll lär mig det du kan. Hjälプ mig att bli en lika bra läkare som du själv, hjälp mig att lära mig hjälpa andra!

- Det tycker jag att du redan verkar kunna, sa Nygren. Du har rätt, fan vet hur du kan veta allt som du vet,

det måste vara fråga om klärvoajans. Ja, det hände som du berättade det och jodå, nog har jag en flaska här i lådan allt, utan den vet jag inte hur jag skulle ha klarat mig. Jag ber om ursäkt för vad jag sa tidigare, du kan räkna med min hjälp i fortsättningen. Det är klart att du ska bli läkare, du är ju som klippt och skuren för det! Men jag vill i min tur be dig om hjälp. Du har ju lyckats sluta supa, trots att du var riktigt nedgången, jodå, jag vet hur illa det var. Du har en vän på sos i Björkhagen, Marina heter hon visst. Hon har pratat sig varm för dig, men hon har också utan förbehåll berättat hur illa det faktiskt var, hur nära det var att du hade supit ihjäl dig därute i förorten. Om du nu lyckades ta dig ur ditt missbruk så tänkte jag att... ja, att du kanske kunde hjälpa mig. Jag har ett litet problem med spriten, nej förresten, inget hymlande, jag är för fan alkoholist, men mina kolleger och studenter vet förhoppningsvis inget än så länge, och... ja, jag vill lägga bort flaskan helt enkelt, men jag vet inte riktigt hur det ska gå till...

- Jag tror jag kan hjälpa dig, sa Erik.

De satt uppe halva natten och pratade. Ibland var det Erik som förde ordet, han hade ju så att säga direktkunskap om hur det var att supa och lägga av med det, ibland talade Peter genom Erik till sin kollega Nygren. Nygren insåg allt mer att detta kunde omöjligt komma från Erik, studiebegåvning eller inte! Det var som att prata med en annan och erfaren kirurg. Erik kunde omöjligt ha hunnit skaffa sig dessa kunskaper, särskilt som mycket av det Erik sa var sådant som inte lärs ut i böcker, utan endast kan inhämtas i det dagliga arbetet som praktiserande läkare.

- Du borde söka upp en kvinna jag hört talas om, sa Nygren då de skildes åt. Hon heter Rebecka nånting och är klärvoajant eller synsk har jag hört. Jag tror ju egentligen inte på sånt där, men jag har en kollega som är väldigt mycket inne på det andliga och jag ska be honom om den här kvinnans telefonnummer om du vill.

Erik tackade ja, även han hade börjat misstänka inblandning av högre, eller i varje fall andra makters spel. Det skulle kunna förklara en hel del obegripligheter som han hade råkat ut för alltsedan den där kvällen då han törnade runt i sin lägenhet för vad som kändes som en evighet sedan. Ja, det var något övernaturligt när han ibland under en skrivning kände det som att någon annan tog över och skrev åt honom. Han var tvungen att efteråt läsa vad han skrivit, medan han skrev var han inte medveten om de ord och meningar som flöt fram ur pennan i hans hand. Och den där inre rösten som han hörde då och då, hans dåliga samvetesröst som han kallade den. Rösten formade ju till och med ord i hans mun, ord som kunde flyga ur honom hux flux utan att han kunde hejda dem. Denna kväll hade han definitivt gått över gränsen till det möjliga. Han hörde visserligen orden som formades i hans mun när han återgav Nygrens väl förborgade hemligheter, och när de sedan länge satt och diskuterade, men Erik visste mycket väl vilka ord som var hans egna och vilka som inte var det. Någon eller något använde sig av honom för att kunna kommunicera med människorna, men uppenbarligen också för att hjälpa Erik att bli läkare. Vem kunde det vara, och varför hade just Erik valts ut? Han hoppades att den här kvinnan som var synsk skulle kunna hjälpa honom.

Kapitel 9

Rebecka motsvarade hans värsta farhågor. Vardagsrummet i lägenheten där hon höll sina seanser, eller vad man skulle kalla det, var mörkt och murrigt, luften tjock av sötaktig rökelse och väggarna prydda av indiska mandalor och indianska medicinsköldar och drömfångare. På bordet låg en lek med tarotkort, en pendel och diverse mystiska föremål som han inte kunde identifiera. Värst av allt; en kristallkula, visserligen i litet format, men ändå! Bara katten fattas, tänkte Erik, för att i nästa ögonblick känna något mjukt stryka sig mot hans ben där han satt i soffan...

Han hade känt en stark motvilja mot det hela redan från början och mest gått med på att boka tid hos denna klärvoajanta dam för Nygrens skull. Rebecka själv gjorde också vad hon kunde för att leva upp till myten om sig själv som modern häxa och spåmadam. Det svarta håret täcktes av en sjal, kläderna verkade vara överblivna trasor från en ungdom i flower power med både sus och dus och rösten var lagom hest beslöjad.

Erik kämpade ned en impuls att resa sig upp och gå.

- Seansen kostar trehundra, sa Rebecka utan omsvep. Eftersom det är första gången, tillade hon snabbt, annars kostar det femhundra.

Hon ställde några frågor medan hon satt och stirrade i sin kristallkula. Det var så uppenbart att hon satt och fiskade efter information, samtidigt som hon försökte läsa honom, att Erik blev full i skratt. Åren av seanser och behandlingar hade inte gått spårlöst förbi. Rebecka satt inne med en inte oansenlig grad av uppövad intuition, och hon märkte genast Eriks skeptiska, för att inte säga negativa, inställning.

- Du måste berätta mer om dig själv om jag ska kunna hjälpa dig, sa hon. Jag känner att du är väldigt låst och blockerad, jag har svårt att nå fram till dig.

- Jag ska fatta mig kort, svarade Erik. Jag har under flera års tid ibland hört liksom en röst som förklarar saker och ting för mig. Denna röst har ibland också lagt ord i min mun, ord och tankar som inte är mina egna. En vän berättade för mig om dig och trodde att du kanske skulle kunna hjälpa mig...

- Jag ser en kvinna som har stått dig nära, kanske en död släkting eller nära vän, sa Rebecka efter att med halvslutna ögon ha konsulterat sin kristallkula. Hon säger att du måste tro på dig själv och inte vara så blockerad. Om du öppnar dig för de högre vibrationerna kommer dina problem att försvinna. Du säger att du studerar. Den här kvinnan säger att dina studier kommer att gå mycket bättre om du släpper fram barnet i dig, det barn som du förnekar. Du kommer att få högsta betyg på alla skrivningar om du bara vågar släppa fram det där barnet du aldrig fick vara som liten. Förstår du vad jag menar?

Erik förstod inte vad hon menade och var på vippen att säga att han redan hade högsta betyg på alla skrivningar och att studierna gick lysande, med eller utan inneboende barn.

- Den här kvinnan är din skyddsängel, fortsatte Rebecka, hon vakar över dig, men du vill inte lyssna på henne. Jag kanske kan hjälpa dig att öppna kanalen mellan er. Hon säger att du måste lyssna på henne för hon har ett viktigt meddelande till dig, ett meddelande som kommer att få stor betydelse för ditt fortsatta liv. Du är så blockerad att jag kan inte se det tydligt. Det är ett meddelande till dig, men jag kan inte tyda det! Jag ska försöka med pendeln och se om jag kan få något svar.

Peter hörde och såg det hela från sin plats bakom soffan och började tycka att det var dags att ingripa i detta moderna bondfångeri. Han drog ned sina energier till den nivå där han utan att bli sedd kunde göra små ingripanden på det materiella planet. Katten fräste till och försvann som ett svart streck bakom en möbel. Rebecka höjde lite förvånat på ena ögonbrynet, men sa inget. Hon var strängt upptagen med att pendla över några kort med symboler. Peter kunde inte motstå impulsen att ge pendeln en liten knuff så att den nästan gick runt ett helt varv. Nu hade han hennes fulla uppmärksamhet. Rebecka såg förbluffad ut och innan hon hann hämta sig slog pendeln upp i en planetliknande bana och träffade henne i pannan med full kraft. I nästa ögonblick slets pendeln ur hennes hand och för iväg som en projektil ut i rummet.

Erik hörde sig själv säga: - Det där var ett litet prov på vad du själv gärna skulle vilja kunna åstadkomma, inte sant? Titta nu noga på korten på bordet!

Kortleken spred först ut sig som en solfjäder på bordsskivan. Strax lättade ett av korten och svävade långsamt uppåt. När det var i höjd med Rebeckas ansikte flippades det runt, som av en osynlig hand.

- Ja, det är som du ser liemannen. Det kortet står inte bara för död, jag vill inte skrämma dig mer än nödvändigt. Det står, som du vet, också för förändring och du bör nog tolka det som att en förändring i ditt liv står för dörren. Du bör från och med idag sluta lura folk med en massa dumheter och fantasier. Du har en stark

intuition och en god människokunskap, använd det för att hjälpa dina medmänniskor. De flesta kommer ju till dig med olika personliga problem, men du pratar dem fulla med en massa kvasivetenskapligt svammel blandat med lika delar New Age flum. Jag vill inte förneka att en del har blivit hjälpta, som till exempel den där unga kvinnan förra månaden, hon hette visst Sonja, som nog hade tagit livet av sig om det inte varit för att du tog dig tid att deltagande lyssna på henne. Det är bra, det är så du bör arbeta. Till skillnad mot mig, som har en manlig och inte en kvinnlig så kallad skyddsängel, så har du faktiskt en kvinnlig sådan. Hon är din avlidna mormor och säger att hon heter Anna och att du alltid kallade henne för Anna-panna när du var liten, stämmer det?

Rebecka nickade stumt och Erik fortsatte: - Ja, hon står här bredvid mig och förebrår mig för att jag går för hårt åt dig. Jag ber om ursäkt för det där med pendeln, det var kanske lite onödigt, men på något sätt måste jag ju få dig ur balans för att du skulle lyssna på vad jag har att säga dig. Du är mer intuitiv än vad du tror. Det du sa till mig, utan att du för ett ögonblick trodde på det, det gäller ju dig själv, allt utom det där snacket om betyg på skrivningarna, det hittade du på för du trodde att det kanske var en del av mitt problem, inte sant? Det lilla barnet är du själv, som aldrig fick en riktig barndom, enda barnet till en ensamstående mor som sakta gick ned sig med sprit och nervlugnande medicin. Det blev omvända roller, där det lilla barnet måste ta hand om en mor som inte skulle ha klarat sig utan sin dotters hjälp.

Rebecka grät tyst. Erik hade lyssnat på orden som kom ur hans mun med stigande förvåning och efter hand alltmer road. Nu kändes det inte längre roligt.

- Din mormor säger att hon är så ledsen att hon dog när du behövde henne som mest, fortsatte han. Hon ber mig hjälpa dig, får jag det?

Rebecka nickade, nästan omärkligt. Erik reste sig upp och gick fram till stolen där hon satt. Han lade mjukt sina stora händer över hennes tinningar. Det uppstod omedelbart en våg av värme som snart blev så intensiv att han måste dra ut händerna en bit från huvudet. Efter en stund flyttade han händerna så att han höll om hennes nackben med den ena handen och över pannan med den andra. Även nu måste han dra bort händerna en bit på grund av värmen.

Efter en stund visste han att det var klart och han gick tillbaks till soffan.

I den djupa tystnaden frågade Rebecka till slut: - Vem är du?

Erik svarade: - Jag vet inte, ty nu var det åter han själv som talade. Men jag vet i alla fall att det är en man, det sa han ju. Jag är ledsen om jag har gjort dig upprörd, men det var inte jag som pratade, som du säkert förstår.

- Jag är glad att du kom, sa hon enkelt. Jag behövde det, du anar nog inte vad du har gjort för mig. Jag hoppas att jag kan betala tillbaka en dag. Om du behöver min hjälp så finns jag här. Hon tillade med ett litet leende som avslöjade den skönhet hon varit som ung: Det blir inget mer flum nu. Jag var ändå ganska trött på att spela häxa, så... Förresten, var har du hittat dom där händerna? Jag har andra graden i reiki healing och jag har inte så mycket energi i mina handflator. Är du initierad i reiki, eller?

- Reiki, vad är det? Ja, jag kände också den där värmen. Jag har aldrig känt så förut, jag trodde att den kom från dig!

- Nej, det var inte jag. Jag skulle önska att du ville träffa min reikimästare. Han ska hålla ett föredrag om reiki på Hälsans Hus, om du vet var det ligger? Han brukar hålla sina föredrag ett par gånger om året och nästa gång är nu i december, alltså nästa månad. Det brukar dyka upp lite synska personer på de här sammankomsterna, alltså riktiga klärvoajanta, inte såna som jag. Vem vet, kanske någon där kan hjälpa dig få kontakt med den där mannen som är din skyddsängel?

Erik tyckte det lät intressant och de beslöt att ses i restaurangen i samma hus en stund innan föredraget började. Rebecka tänkte sedan sammanföra Erik med dessa, som han på goda grunder misstänkte, rätt flummiga människor.

Föredraget hölls en kulen fredagskväll. Erik gick Katarinavägen från Slussen, förbi "La mano" där en ensam röd ros lyste trotsigt mot honom, som en symbol för offerviljan och modet hos de svenskar som stupade på regeringssidan i det spanska inbördeskriget.

Rebecka satt vid ett bord i restaurangen tillsammans med en grupp människor. Av tystnaden som uppstod när han kom fram till dem, förstod han att de antagligen hade pratat om honom när han kom in. De flesta var kvinnor i Rebeckas ålder och de tittade nyfiket på honom. Han undrade vad hon hade sagt om honom, tydli-

gen inget ofördelaktigt, av blickarna att döma. Den ende mannen i sällskapet hälsade lite skyggt på honom. Han var i fyrtioårsåldern, och hade samma intresserade glimt i ögonen som några av damerna när han lät blicken glida lagom diskret över Eriks vältränade gestalt. Erik tog inte illa upp, han tyckte att en komplimang är alltid en komplimang, vem den än kommer från!

Mitt emot Rebecka satt en yngre kvinna. När hon reste sig upp för att hälsa, såg han hur uppseendeväckande vacker hon var. Håret var nästan blåsvart och föll ned på ryggen i långa, mjuka slingor. Ansiktet var aningen för brett för att anses vara klassiskt vackert, näsan rak och välformad och under den en generös mun med tjocka läppar och vackra, jämna tänder. Det som drog till sig blickfånget mest var dock ögonen. Inte ens bysten kunde konkurrera med ögonen, trots att den gjorde sitt bästa. Hon var den vackraste kvinna Erik hade sett. Redan innan Erik drucknade i hennes nötbruna, lätt mandelformade ögon, visste han att här var kvinnan i hans liv! Henne fick han inte tappa bort! Som i fjärran hörde han Rebecka säga något om "... min dotter". Han försökte samla sig och log fånigt. "Dotter? Vems dotter?"

- Ja Vicky, det här är den unge mannen jag berättade om. Egentligen vet jag inte så mycket om honom annat än att han studerar någonting och har väldigt varma händer. Och ett varmt hjärta, tillade hon och log. Nå, ska ni stå där hela kvällen? Sätt er för guds skull och försök slita blickarna från varandra nu en stund!

Vicky blev blossande röd i ansiktet och sa: - Men mamma!

- Ja, ja, förlåt då lilla vän, men sätt er nu och var som folk.

En av damerna, vars namn han möjligen uppfattat innan det blev kortslutning, lutade sig lite fram och frågade vänligt vad han studerade.

- Jag studerar till läkare, svarade Erik. Hjärnan började sakta återfå sina funktioner och han märkte att några i gruppen stelnade till märkbart.

Rebecka bröt den plötsliga tystnaden och sa: - Ja Erik, du förstår att en del här har lite dålig erfarenhet av läkarna som yrkeskår, men det är naturligtvis inte riktat mot dig, eller någon annan läkare som person. Jag tror att det kanske är bäst att vi går upp till salen nu så att vi får bra platser, det brukar bli fullt när Magnus håller låda.

Rebecka hade rätt. Den lilla salen fylldes snabbt och man blev tvungen att bära in extra stolar. Magnus visade sig vara en ung man i tjugooårsåldern med långt blondt hår och ett öppet och trevligt utseende. Erik hade föreställt sig honom helt annorlunda. På något sätt hade Erik lyckats få en plats bredvid Vicky och Rebecka. Han såg inte Rebeckas lilla leende, men det gjorde Vicky. Hon blev åter röd i ansiktet och gav sin mor en ilsken blick.

Erik mindes inte så mycket av själva föredraget annat än att det handlade om någon japansk metod av handpåläggning, tydligen bra mot det mesta. Han kände intensivt den fysiska närvaron av Vicky vid sin sida. Vicky var heller inte oberörd, men han kunde inte avgöra om hon bara var generad, eller om det var något annat också. Då och då fick de ett roat ögonkast från Rebecka, som hade lagt av sin flummiga image och helt ändrat stil. Hon var klädd i lång kjol med läderstövlar och en snygg blus under jackan. Både kläderna och färgerna passade henne perfekt och hon såg mycket ungdomlig och parant ut.

Efter föredraget bjöd Rebecka hem Magnus, Erik och några av sina väninnor. Det var fortfarande tidigt på kvällen och Erik var inte svår att övertala när han förstod att Vicky också skulle med, hon bodde väl hos sin mor, antog han.

Det enda Erik kände igen i Rebeckas vardagsrum var möblerna och katten, allt annat var borta. Katten verkade dock inte ha fått några psykiska men av hans senaste besök och kom fram för att kärvänligt stryka sig mot hans ben.

Vicky försvann ut i köket för att sätta på kaffe och tevännen åt gästerna. En av Rebeckas, eller kanske snarare Vickys väninnor, drog fram en stol och satte sig bredvid Erik. Hon presenterade sig som Annelie och var lång och slank, med rakt, blondt hår och blåklintsblå ögon. Annelie hade varit flygvärdinna och fotomodell och bott en tid i New York. Nu var hon intresserad av new age berättade hon. Hon var initierad i reiki av Magnus. Plötsligt grep hon om Eriks händer och höll dem i sina egna, med böjt huvud och slutna ögon. Efter en stund släppte hon Eriks händer och sa: - Magnus, kom och känn på Eriks händer!

Erik kände sig besvärad av all uppmärksamhet när allas blickar vändes mot honom. Magnus kom fram och satte sig på Annelies stol. Han frågade om lov innan han tog Eriks händer i sina. Även Magnus släppte greppet om hans händer, tydligen blev värmen för mycket.

- Du är inte initierad i reiki? frågade han. Har du kanske sysslat med kinesisk medicin, akupunktur, qui gong,

wu shu, tai chi eller något liknande?

När Erik svarade nekande, fortsatte han:

- Du har så mycket "ki" i handflatorna att det känns som två blåslampor!

Magnus förklarade att "ki" hette "chi" på kinesiska och är den energi som finns överallt och inom allt levande. Det är livsenergin som genomströmmar universum och är grunden för all rörelse och allt liv. Om flödet av "ki" är blockerat, till exempel i någon av de kanaler som kallas akupunkturmeridianerna, blir människan sjuk. Liv är rörelse, stagnation och stillastående är död. Erik tyckte att det lät logiskt. Han hade lärt sig att organ och muskler som inte används tillbakabildas, för att så småningom atrofiära helt.

- Du har ett alltför starkt flöde av ki, eller jag kanske borde säga att du inte riktigt har lärt dig kontrollera detta starka energiflöde. Du måste lära dig koppla på och av detta flöde efter behag, annars löper du risk att ta skada. Din kundalini-kraft har väckts av någon anledning. Kundalini är en stark energi som ligger lagrad i människans första chakra, vid spetsen av svanskotorna. Hos de flesta människor aktiveras kundalini bara efter många år av meditation och yogaträning eller liknande. Om kundalini väcks i för tid, innan människan är andligt mogen för det, eller av misstag, så kan det bli problem. Reiki är ett bra sätt att kontrollera denna starka energi. Jag skulle vilja initiera dig till åtminstone den första graden. Det kommer inte att kosta dig någonting, så du behöver inte känna dig övertalad om du inte vill.

Erik hade känt denna intensiva hetta i sina händer ända sedan han besökt Rebecka två veckor tidigare. Han undvek sedan dess att ta i folk mer än nödvändigt, det var tydligt att de reagerade på värmen i hans händer, om än positivt. Det var bara han själv som tyckte det var obehagligt. De bestämde att Erik skulle ringa veckan därpå för att bestämma tid.

Under tiden hade Vicky kommit in och satt sig i soffan bredvid sin mor. Annelie hade återtagit sin plats på stolen och gjorde sitt bästa för att konversera Erik. Han svarade fåordigt medan han undrade hur han skulle få tillfälle att prata ostört med Vicky. Tillfället yppade sig när Rebecka plötsligt uppmanade dem att gå ut i köket och ta för sig av kaffe, te och ostbrickan med kex. Erik dröjde sig kvar i köket med Vicky när de andra hade gått. Han hade svår tunghäfta och kände sig fånig när han sa: - Det här örttet är gott, vad är det för sort?

Vicky vände sig om från diskbänken och svarade: - Kamomill. Det är bra på kvällen för man blir sömning av det.

Han ville säga att han inte ville bli sömning i hennes sällskap, men istället frågade han om hon arbetade eller studerade. Hon berättade att hon hade studerat språk och ekonomi och nu funderade på ett sabbatsår som au pair i England för att bättra på sin engelska.

När tystnaden blev för påtaglig började de plötsligt prata, båda två på samma gång. De hejdade sig och brast i skratt. Vicky sa: - Vi kanske borde gå in till dom andra, innan min mamma kommer ut i köket och hämtar mig. Hon uppför sig fortfarande som om jag vore fjorton år.

- Får jag träffa dig igen? frågade Erik. Ge mig ditt telefonnummer så jag kan ringa dig.

- Du har det redan, jag bor här hos min mor, svarade Vicky. Du får gärna ringa, det vore trevligt.

Rebecka gav sin dotter ett menande ögonkast när de kom ut i vardagsrummet. Annelie kom genast fram till honom.

- Vi måste bara träffas och byta behandlingar du och jag, kvittrade hon. Jag har tvåan, alltså andra graden i reiki, förtydligade hon. Du har sån kraft i dina händer Erik.

I ögonvrån såg han hur Vicky blev alldeles svart i ögonen innan hon vände sig från dem och gick fram till sin mor och Magnus som satt i soffan. Annelie pladdrade oförtrutet på och han svarade så undvikande han kunde. Tydligt måste han ha gått med på det här med att "byta behandlingar", i varje fall verkade Annelie ha fått den uppfattningen, ty när han gick påminde hon honom att han lovat ringa för att bestämma en dag och tid för detta.

Han kom inte åt att prata mer med Vicky under kvällen. Hon verkade undvika honom, vilket kanske inte var så konstigt med tanke på hur Annelie nästan klängde på honom. Han bröt upp tillsammans med Magnus och lyckades skaka sig loss från Annelies uppvaktning tack vare att Rebecka drog in Annelie i ett mycket djuplodande samtal om reinkarnation.

Redan nästa dag ringde han Vicky. Hon var inte hemma. Rebecka bad honom försöka igen efter någon timme och till sist hade han henne i luren. Han föreslog att de skulle träffas i Gamla Stan. De kunde gå runt lite på

gator och i gränder, för att sedan äta på någon mysig restaurang med tegelvalv och levande ljus på borden. Det blev källaren på "Den Gyldene Freden", Evert Taubes gamla stamställe. Runt omkring satt mest affärsfolk och några äldre par och när Erik fick notan förstod han varför. Men maten var god, personalen trevlig och atmosfären förtrollande, så det var värt det djupa hugget i plånboken.

När de kom till tunnelbanan frågade Erik, sin vana trogen, om Vicky ville följa med honom hem. Hon sa nej och såg lite ledsen ut och han ångrade att han hade frågat. Erik ville heller inte ha någon omedelbar fortsättning i sängen. De hade byggt upp en intim förtrolighet där på restaurangen och han kände att han redan var upp över öronen förälskad!

De skildes sedan hon gett honom ett löfte att träffas nästa fredag. Han småsjöng för sig själv på vägen hem från tunnelbanan och det tog lång tid för honom att somna den natten.

Veckan därpå gick han som i feber tills fredagen kom. De hade ett lättare prov, och han var glad när den här mannen, som tycktes vara någon slags skyddsängel, tog över och skrev provet åt honom. Erik såg bilden av Vicky framför sig under nästan alla dygnets vakna timmar och han fick behärska sig för att inte ringa innan fredagen. Inte förhastat sig, inte visa sig för ivrig, sa han sig. Han visste ju hur han själv brukade reagera på kvinnor som visat sig alltför angelägna, ju mer intresse de visade honom, desto mindre intresse kände han själv! Nej, han skulle inte skrämman bort sitt livs kärlek genom att hänga på som ett tuggummi under skosulan.

Djurgårdsfärjan tog dem snabbt från Slussen till bryggan utanför Gröna Lund. Det var en av höstens vackraste dagar, solen sken från en molnfri himmel och luften var kylig och klar. Naturen hade målat trädkronornas lövverk i de mest fantastiska färger innan den långa sömnen som förestod, det var en explosion av rött och gult, med nyanser av orange. De stannade under en väldig ek och hon såg på honom med de mandelformade ögonen. Det var magiskt. Han hade aldrig förr känt något liknande, hela hans bröst kändes komprimerat och han tyckte att han inte fick luft. Känslan upplevdes rent fysiskt i hjärtat; så det är därför man talar om hjärta och smärta i kärlek, hann han tänka. Hon kysste honom, annars hade de väl aldrig kommit ur fläcken. Erik blev yr i huvudet. Om han i detta ögonblick skulle ha ställt diagnos på sig själv, hade han nog misstänkt hypertoni och hjärtklappning med yrsel som följd av det höga blodtrycket. Men Erik var inte en medicine studerande i detta ögonblick, utan en dödligt förälskad ung man som just kysst sin stora kärlek för första gången.

De tog färjan tillbaka till stan och drack varm choklad med vispgrädde under tegelvalven på ett kafé nära Storkyrkan. Sedan han drunknat i hennes mandelformade ett antal gånger, bröt de upp lagom för att hinna gå på sjuföreställningen på biograf Viktoria på Götgatan.

- Jag heter också egentligen Viktoria sa hon. Jag stavar det med k här i Sverige, men när jag är hos pappa i Spanien stavar jag det med c.

- Så din pappa är från Spanien, frågade han och kände sig dum, hon hade ju just sagt det.

- Javisst, visste du inte det? Han har en restaurang i Malaga, men är egentligen från Kanarieöarna. Det var där min mamma och han träffades. Mamma var reseledare och pappa körde utflyktsbussen, romantiskt eller hur! Hon skrattade och fortsatte: - Jag föddes i Las Palmas och pappa och mamma hann gifta sig innan mammas mage blev för stor för att prästen skulle kunna blunda inför det faktum att mamma kanske inte längre var oskuld innan hon gifte sig.

- Efter fem år sprack äktenskapet, de var för olika. Jag flyttade med mamma till Sverige, men jag har tillbringat alla somrar med pappa och hans släkt på Gran Canaria. Pappa stänger alltid sin restaurang i Malaga under juli för att kunna vara hos släkten då. Han har gift om sig med en andalusiska och de har tre barn. Men det är inga problem, jag menar hans nya fru är ju nästan i min ålder och vi kommer jättebra överens. Mina halvsyskon är gulliga och tycker att det är spännande att ha en storasyster i Sverige.

Filmen handlade om hur polisen i Los Angeles försökte infiltrera maffian. Erik såg inte så mycket av den, han var fortfarande absorberad av Viktorias närvaro. Han höll hennes hand, men det blev snart för varmt för dem båda, så han smekte henne i nacken och öronen.

Viktoria tryckte sig lite närmare honom och han lindade hennes långa hår mellan fingrarna. Det var tydligt att hon njöt lika mycket som han. Han undrade om hon kände likadant som han, eller om han bara var en ny, intressant bekantskap, en liten romans innan resan till England. Han hade lyckats förskjuta tanken

på det faktum att hon snart skulle resa bort. Hur skulle han kunna vara utan henne ett helt år, när det redan kändes som en evighet att inte träffa henne under en vecka!

Erik bjöd henne på Bamboo Garden efter bion. Ägaren, en liten jovialisk kines med ett alltid lika sprudlande humör och brett leende, kom fram och visade dem till ett avskilt och ostört bord.

- Mazda måste ha finfina bordet för finfina tjejen, sa han.
- Tack Lim, jag visste att jag kunde lita på finfina kinesen, skojade Erik tillbaks.
- Blir han inte arg när du säger så där? undrade Viktoria lite förskräckt.
- Lim och jag är gamla vänner, han kallar mig Mazda. Det är inte ens kinesiska utan japanska och betyder ungefär "big boss". Jag kallar honom flitig kines, och det är han verkligen. Han kom till Sverige med sin obotliga optimism och energi som enda kapital och har lyckats bygga upp en liten kedja med lönande restauranger.

Viktoria delade hans uppfattning om kött, hon åt också bara vegetarisk mat med inslag av fisk och skaldjur. Detta kunde leda till problem ibland när hon var hos släkten på Gran Canaria. De trodde att det var något med smaken på kött Viktoria inte gillade, och hennes farmor hade lagat till olika slags kött på alla möjliga upptänkliga vis, innan hon till sist resignerat och förstått att hennes lilla "sueca" inte ville ha kött i någon form.

Erik berättade om sin träning på gymmet mittemot och nämnde att han hade varit i dålig form innan han började träna på Swings, utan att gå in på några detaljer. Viktoria berättade om sin uppväxt och somrarna på Gran Canaria. Ibland satt de tysta och bara tittade på varandra, tills tystnaden blev för besvärande och de blev generade.

Viktoria tog hans hand och sa: - Mamma har berättat att du hjälpte henne istället för tvärtom när du hade bokat tid hos henne. Vad hände egentligen?

- Jag vet inte, svarade Erik uppriktigt. Under flera år har jag haft en underlig röst inom mig som ofta talar om för mig vad jag bör göra. Ibland talar den här rösten, som jag tror är en man, genom mig. Rösten sa saker till din mor som jag inte visste, eller ens förstod. Det hände en del annat oförklarligt också, som din mor kanske har berättat om och så hade jag plötsligt den här värmen i händerna.
- Jodå, mamma nämnde något om svävande kort och en pendel som slog till henne mitt i pallet. Hon måste ha fått den Lidnerska knäppen på köpet, för nu har hon tack och lov slutat med de där dumheterna med Tarotkort och annat larv som hon höll på med. Jag gillade aldrig det där och vi bråkade ofta, jag brukade kalla henne Flum-Maja och Zon-terapi kärring. Det var inte snällt, men du anar inte vad jag skämdes när hon spökade ut sig i de där hippiekläderna och försökte se ut som en spåkärring.
- Tror du inte på det övernaturliga då? undrade Erik. Jag menar, jag såg ju själv hur den där pendeln flög iväg som av egen kraft, och korten - ja det var spökligt. Nackhåren reste sig på mig när kortleken plötsligt fick eget liv. Du kan ju tänka dig vad jag kände när ett av korten lättade från bordet och började sväva uppåt av sig självt! Och sedan började den där rösten prata genom mig, ja jösses, du skulle ha varit där och sett det hela, det var ett spektakel!
- Tror du på reinkarnation Erik? Jag menar inte den där formen av återfödelselära där man kan bli ett djur igen om man inte sköter sig, utan att man lever liv efter liv som människa för att lära sig vissa saker. Att man upprepar samma misstag gång på gång tills man har lärt sig.
- Jag har aldrig funderat på det, men det låter ju lika troligt som motsatsen, att allt tar slut när man dör. På sista tiden har jag varit med om så mycket underligt att jag är snart beredd att tro på vad som helst...

- Jag tror på reinkarnation och det gör min mor och många av hennes vänner också. Pappa och resten av släkten i Spanien tror nog inte på sånt är jag rädd. Kyrkan har fortfarande ett fast grepp om många människor där och det hjälper inte att jag säger att de första kristna trodde på reinkarnation. Visste du att det var först vid det andra kyrkomötet i Konstantinopel på femhundratalet som man beslöt att inte längre tro på detta, man ville inte låta folk tro att de kunde få en ny chans i nästa liv om de inte skötte sig. Istället hotade man med ett evigt lidande i ett brinnande helvete, eller lockade med en evig belöning i himmeln, för att folket snällt skulle lyda de styrande, med vilka kyrkan så klart var lierad ända från början. Jag vet en del om några av mina tidigare liv, men det är för flummigt och jag vill helst inte prata om det.

Erik bad henne fortsätta, han var motvilligt fascinerad av ämnet. Det slog honom att en del av hans drömmar kanske helt enkelt var minnen från tidigare liv. Han frågade henne och Viktoria svarade genom att berätta om sin egen, mycket speciella och ofta återkommande dröm.

- Jag är i det som nu är norra Tyskland, det är på artonhundratalet och jag är kvinna. Jag har en fästman, jag ser hur vi är ute och går i en park. Han är klädd i kostym med väst och en rund halmhatt med ett svart band, men jag vet att han är soldat och ibland har på sig sin stiliga uniform som han vet att jag är så svag för. Han är av medellängd, blond med blå ögon och en liten ljus mustasch, rätt snygg - lite lik dig faktiskt!

Hon rodnade lätt och fortsatte: - Hans mamma är emot vårt förhållande, jag är inte fin nog för honom, och han är inte stark nog att trotsa sin mor. Så vi får halvt om halvt smyga med vårt förhållande, det är väldigt jobbigt. Jag ser honom på en slags parad, jag tror att de ska dra ut i krig. Han rider förbi tillsammans med de andra officerarna. De har såna där harnesk och plymer i hjälmarna och de är mycket stiliga på sina hästar. Hans mor är också där. Hon är stolt över sin son, men jag får inte stå tillsammans med henne och de andra fina människorna, så jag står mitt i hopen av folk och försöker se något över alla huvuden. Jag är så ledsen över att han sviker mig, som jag ser det. Jag hatar hans mor som inte kan släppa taget om sin son. Vi hatar varandra och jag vet att vi har varit fiender även i andra liv.

- Vad hände sen? undrade Erik när Viktoria tystnade.

- Han dog i kriget och hans mor och jag försonades vid hans grav. Men vi är ännu inte helt sams, vi har fortfarande en massa ouppklarade saker mellan oss.

- Menar du att ni känner varandra i det här livet också?

Viktoria nickade. - Jag vill inte berätta mer och jag tänker inte säga vem det är!

Erik lät ämnet falla. Den där kvinnan var förmodligen Rebecka, Viktorias mor i det här livet. De verkade ha ett lite spánt förhållande, så det var ju logiskt.

Vid tunnelbanan skildes de. Viktoria skulle resa till Örnsköldsvik för att hälsa på sin gudmor, Rebeckas äldre syster. Mostern var svårt sjuk i cancer och skulle nog inte leva tills Viktoria kom hem från England om ett år. Viktoria skulle vara borta drygt en vecka. Hon lovade ringa när hon kom tillbaka, hon ville gärna träffa Erik igen.

Viktoria reste till sin gudmor och moster dagen därpå. Erik åkte till Swings och tränade som besatt, därefter gick han ensam på bio och åkte sedan hem.

Nästa dag, en söndag, väcktes han av att telefonen ringde. I luren hördes en röst som han först inte kunde placera: - Väckte jag dig? Det var Annelie. - Jag ville ringa dig innan du hann gå ut. Jag är ledsen om jag ryckte upp dig ur din sköna sömn. Som du kanske minns så bestämde vi att träffas och byta behandlingar, det har du väl inte glömt?

Innan Erik hann svara fortsatte hon: - Vi är några som ska träffas ikväll hemma hos mig, och vi tänkte att du kanske kunde komma. Jag vet att det är kort varsel, men det är ju söndag och om du inte har något särskilt för dig så...

När Erik undrade vilka mer som skulle komma, svävade Annelie på målet ett ögonblick innan hon snabbt svarade: - Ja, det är några du känner sen Hälsans Hus och några som du inte känner, men som hemskt gärna skulle vilja lära känna dig! Magnus kommer också, och jag tänkte att om du kunde komma vid femtiden, så kanske Magnus kan ge dig den där initieringen innan dom andra kommer. Vi hinner nog äta lite också, vi tre, för de flesta kommer att dyka upp vid sjutiden.

Annelie bodde på Fleminggatan på Kungsholmen, bussen stannade nästan utanför porten. Han kom strax före fem och porten var ännu olåst så han tog hissen till fjärde våningen och ringde på hennes dörr. Annelie öppnade och han överlämnade blommorna som han köpt. Det var en liten, ombonad lägenhet och i köket var bordet dukat för två med levande ljus. Annelie själv var vackrare än han mindes henne. Det ljusa håret var uppsatt, hon var omsorgsfullt, men inte överdrivet sminkad och bar en svart, lagom avslöjande lång klänning. Vid Eriks frågande blick, förklarade hon att Magnus hade fått förhinder och skulle komma senare, med de andra. Under tiden kunde ju hon och Erik äta och prata lite.

Maten var utsökt, han förstod att hon hade ansträngt sig. Tydligt visste hon att han inte åt kött, hon hade lagat potatisgratäng med svampstuvning.

Annelie drack vin och Erik bad att få en Ramlösa. Under måltiden underhöll hon Erik med roliga händelser från tiden som fotomodell och flygvärdinna. Efter desserten, hemgjord mangosorbet, förflyttade de sig till soffan i vardagsrummet för att dricka kaffe. Erik började undra när behandlingarna skulle äga rum, då han upptäckte att hon satt tyst och såg på honom med en fundersam min.

- Vet du om att du är en mycket attraktiv man? frågade hon. Redan första gången jag såg dig tyckte jag att det var något speciellt med dig och då menar jag inte bara dina varma händer. Jag kan inte hjälpa att jag drogs till dig. Missförstå mig inte nu snälla Erik, jag brukar inte lägga mig ut för en karl på det här viset, det hoppas jag att du förstår.

Under tiden hon talade hade hon lyckats flytta sig lite närmare, så att de nu satt tätt intill varandra i soffan. Han hade fortfarande en möjlighet att resa sig upp och avbryta det hela, men han förmådde inte motstå henne.

- Du är också attraktiv Annelie, du är en mycket vacker kvinna. Han tog hennes huvud i sina händer och hon sa: - Så kyss mig då, om du menar vad du säger.

De tog långsamt av varandra kläderna och insöp varje detalj i varandras kroppar. Hennes bröst var runda och fasta, låren långa och smidiga och hon hade rakat skötet men lämnat en smal sträng i mitten, vilket var mycket upphetsande. Han lekte med hennes bröst, nöp lätt i bröstvårtorna och lät tungan glida över dem innan han tog in den ena bröstvårtan i munnen och sög lätt på den. Erik lät tungan stryka utefter hennes mage, ned mot skötet och upp igen. Hon rös av välbehag och nafsade honom lätt i nacken. De förflyttade sig in i sängkammaren.

Efteråt erkände hon att inga fler var bjudna, så de hade hela natten för sig själva. Erik hade innerst inne anat att det kanske var så, men han kunde inte bli arg på henne. Han sov över hos henne och missade en föreläsning nästa dag. Annelie arbetade som PR-konsult och kunde styra sina arbetstider nästan som hon ville.

Under resten av veckan sågs de varje kväll, alltid hemma hos henne. Hon var som en drog för honom. Han visste att det var fel, men ändå drogs han obevekligt till henne. Han kunde inte förstå det, det var ju Viktoria han ville ha, det var ju i henne han var kär. Men han kunde inte stå emot Annelie när hon ringde, han blev som hypnotiserad av hennes röst. Den sexuella spänningen mellan dem var påtaglig, han blev kåt så snart han kom innanför dörren till hennes lägenhet och fick lust att vältra omkull henne redan i hallen.

De låg med varandra på alla upptänkliga sätt och vis, deras fantasi och uppfinningsrikedom var utan gränser. I badkaret, på köksbordet, i en fätölj i vardagsrummet och en gång vräkte han upp henne på torktummlaren i badrummet och tog henne medan torktummlarens skakningar förstärkte skälvingarna i deras upphettade underliv.

Det var vansinne, han ville ju ha en annan, men kunde inte hålla sig borta från Annelie. Veckan gick och snart skulle Viktoria vara tillbaka i stan - vad skulle han ta sig till?

Problemet löste sig självt. Han låg lojt avslappnad i sängen, de hade just älskat klart och Annelie stökade ute i köket. Erik visste vad som väntade; en superb liten middag och så, som dessert, Annelies nu helt slätrakade persikogrotta i någon ny, läcker variant.

Det ringde på dörren och Annelie kom in och gav honom en kyss. - Ta på dig något anständigt älskling, jag har besök av en kompis.

Erik fick snabbt på sig kläderna medan Annelie öppnade. Han gick ut i vardagsrummet för att hälsa och stod som förstenad. I soffan satt Viktoria, hon måste ha kommit hem tidigare än väntat! Färgen vek från hennes ansikte.

- Ja, ni har ju träffats tidigare, så jag behöver väl inte presentera er. Tänk att det ju faktiskt på sätt och vis var Rebecka som sammanförde Erik och mig, så underliga vägar ödet tar ibland, inte sant Vicky?

Viktoria hade samlat sig, det var mer än vad man kunde säga om Erik som hade sjunkit ihop i fätöljen som en punkterad ballong.

- Låt inte mig störa den nyfunna kärleken, jag tittar upp nån annan gång, men tack för inbjudan Annelie! Så Annelie hade bjudit hem Viktoria när hon visste att Erik skulle vara där! Erik mindes första gången de träffades hemma hos Rebecka. Rivaliteten mellan de båda väninnorna var uppenbar redan då, om han bara hade haft vett att inse det. Han fick en känsla av att vara en bricka i ett spel, en marionett som sprattlade lydigt i Annelies trådar.

Annelie satte upp en totalt oförstående min när han for ut mot henne med sina misstankar. Hur skulle hon kunna veta om det var något mellan Vicky och Erik, han hade inte ens antytt något sådant för henne! Och om det nu var så, hur kunde då Erik komma hem till henne, natt efter natt, medan Vicky var bortrest en vecka? I själva verket var det väl hon, Annelie, som hade anledning att känna sig sårad. Hon hade trott att det kanske skulle kunna bli nånting av deras förhållande, något mer än bara sängkamarlekar, och så hinner inte Vicky mer än kliva av tåget så ligger Erik och kryper för henne!

Erik gick därifrån i vredesmod, fast besluten att en gång för alla bryta med Annelie.

- Fattar du inte att du är mitt livs kärlek, grät Annelie. Jag har aldrig upplevt något liknande med en annan man, märker du inte hur vi är skapta för varandra? Jag kan inte dela dig med nån annan - åh, snälla Erik, lämna mig inte, jag dör om du lämnar mig!

När han kom hem ringde han upp Viktoria. Det var Rebecka som svarade.

- Nej Erik, hon vill inte prata med dig, jag vet inte vad som tagit åt henne. Hon kom hem och gick rakt in i sitt rum och började gråta. Jag kan inte trösta henne och, ja, jag har ju förstått att ni två fattat tycke för varandra, så jag antar att det väl är en fnurra på tråden. Vänta lite - hon skriker åt mig att det är ingen fnurra på nån tråd, det har aldrig funnits nån tråd mellan er och, jösses, där gick den vassen i bitar!

Erik hörde ljudet av krossat porslin och Rebecka avslutade samtalet. - Erik, jag måste lugna ned det sydländska temperamentet lite tror jag. Ring mig imorgon så får vi talas vid.

När han äntligen fick tag i Rebecka nästa dag sa hon:

- Det är nog värre än jag trodde Erik. Vicky har bestämt sig för att åka till England. För ett par dar sen var hon inte lika säker på att hon skulle åka, men nu... Vad är det som har hänt? Du har väl inte gjort min dotter med barn?

- Nej, vi har aldrig legat med varandra, svarade Erik. Tyvärr trasslade jag in mig med en av hennes väninnor, och det ångrar jag som fan, men gjort är gjort.

- Ja, se karlar, sa Rebecka. Jag undrar när ni ska börja tänka med era små hjärnor istället för med det där maskformiga bihanget ni har mellan benen! Apropå det, det var väl inte möjligen Annelie som du lyckliggjorde? Jaså, ja det förklarar ju ett och annat! Vi borde nog träffas när stormen har bedarrat, jag har ett och annat att berätta för dig, min vän. Just nu lever jag vid en vulkan som kan få utbrott vilket ögonblick som helst. Jag kan inte nämna ditt namn när Vicky finns i närheten, för då har jag snart varken möbler eller tallrikar kvar. Vaserna gick ju åt igår, som du hörde i telefon!

Erik lovade ringa igen om ett par dagar. Han undrade vilka intriger Rebecka skulle avslöja, och var kom han själv in i bilden?

Kapitel 13

Det var något välbekant med mannen som satt ensam vid ett av fönsterborden på restaurangen i bottenplanet på Hälsans Hus. Varje gång Erik tittade förstulet, såg mannen upp och log vänligt, som till en gammal bekant. Till sist reste sig Erik, gick fram och sa: - Ursäkta, men ni verkar så bekant, har vi inte setts tidigare?

Mannen bad honom slå sig ned och presenterade sig som Bertil Bygård. - Jo, nog har vi setts alltid, vi är gamla bekanta, svarade han lite kryptiskt.

Bertil Bygård såg ut att vara i sextioårsåldern, lite kortvuxen och med ett alldagligt utseende. Ögonen fångade Eriks uppmärksamhet, de var annorlunda på något sätt. Var hade han sett dessa ögon förut? Med ens såg Erik vad det var; det ena ögat var brunt och det andra blått, precis som den gamle indianen, hans läromästare, i de ofta återkommande indiandrömmarna!

- Jag ser att du känner igen mig, trevligt att träffas igen, det var länge sen sist, om vi inte räknar med dina drömmar förstås...

Bertil Bygård kunde omöjligt känna till Eriks drömmar, om inte...

- Jodå, nog har vi känt varandra allt, sa Bertil, som om han läst Eriks tankar, vilket Erik misstänkte var precis vad Bertil gjorde.

- Hur har du det, finns det något jag kan hjälpa dig med? undrade han.

- Du kan ju börja med att reda ut lite begrepp för mig, svarade Erik. Han kände sig lätt omtumlad. Det är ju inte varje dag man stöter på gamla vänner från 1700-talet, tänkte han.

De satt kvar och pratade tills restaurangen stängde. Bertil bekräftade att de hade känt varandra i flera tidigare liv, av vilka indianlivet hade varit det senaste. Bertil var bara en av hans läromästare. Han var synsk och kunde berätta att Erik just nu hade två andliga hjälppandar. Den ena såg Bertil som en ganska ung man, till yrket läkare, men död sedan fem år tillbaka.

- Han sitter förresten där på stolen bredvid dig, du behöver inte rycka till så där, han gör dig inget illa!

Erik sneglade försiktigt åt sidan utan att varken lyckas se eller förnimma något speciellt.

- Den andre är en mycket gammal själ, som jag ser som en gammal man. Nej, du behöver inte vara orolig, det är inget massmöte av spöken här, jag ser honom liksom i mitt inre. Han kallar sig Aryom, eller något liknande, eller hur?

- Denne Orim, fortsatte Bertil sedan Erik rättat honom, är din verkliga lärare. Du verkar vara utvald för något speciellt, men jag kan inte se vad, annat än att det är för att hjälpa människorna, inte bara som läkare, utan också på andra sätt. Ja, det lär väl visa sig med tiden...

- Berätta mer om den där läkaren som du påstår sitter här bredvid mig.

- Jodå, nog sitter han där allt. Han heter Peter och har varit en slags mentor för dig under flera år, ja sedan han dog. Han har hjälpt dig mer än en gång, men det visste du väl redan?

- Han har ställt till en hel del också, men hälsa honom att jag trots det är tacksam för all hjälp.

- Du behöver inte gå omvägen via mig, han hör dig, även om inte du hör honom. Han har tydligen talat genom dig, det är ganska ovanligt och förekommer mest hos medier och en del synska människor.

- Inte bara talat... Du skulle ha sett en gång när han höll på att skrämma vettet ur både mig och en dam som spådde i kort! För att inte tala om alla gånger han bokstavigt talat har skrivit mina prov och tentor. I början tänkte jag inte så mycket på det, men med tiden började jag tycka att det var mycket märkligt. Jag menar, jag skrev ju ord och meningar som jag inte själv förstod. Men jag måste erkänna att han har varit till stor hjälp, inte bara för mig utan också för en av mina lärare.

Bertil satt tyst med slutna ögon. Just som Erik började undra om hans gamle vän höll på att somna, började Bertil tala.

- Peter säger att han snart kommer att lämna dig. När du är klar med din läkarexamen behöver du inte längre hans hjälp. Han kommer att lämna dig en värdefull gåva som avsked, vad det är vill han inte säga, men det är något du kommer att ha stor nytta av som läkare. Du ska lyssna mer på din intuition och på dina drömmar. Det är tydligen också meningen att jag ska hjälpa dig med vissa saker. Nåja, det visste jag redan.

- Finns det något jag kan göra för honom? undrade Erik.

- Ja, det finns det faktiskt. Du ska ta kontakt med hans familj, i första hand änkan. Jag får ett telefonnummer här, vänta lite så jag kan ta fram en penna. Det sista var tydligen riktat mot den osynlige Peter.

- Så där ja. Här har vi telefonnumret. Du ska be att få träffa henne under någon förevändning. På något sätt

ska du hälsa från Peter och framföra att hon inte ska sörja honom mer än vad hon redan gjort. Hon måste bejaka livet och inte dra sig för att skaffa en ny man. När hon visar att hon inte tror på dig, ska du påminna henne om vad som hände med pappersrullen i köket, vad nu det kan betyda. Jaha, nu stack han, sa Bertil som den naturligaste sak i världen, och vi ska kanske också gå, annars tror jag de snart slänger ut oss! Bertil bodde i Västerås och skulle sova över hos goda vänner i Sollentuna. Innan de skildes utbytte de adresser och telefonnummer och bestämde att snart ses igen.

- Jag är med i något som heter Svenska Slagruteförbundet, sa Bertil. De har årsmöte i Uppsala om en månad. Om du vill kan jag bjuda in dig som min gäst, om du inte vill gå med i förbundet själv. Det brukar vara ganska kul, många udda och lite konstiga typer som springer omkring och letar vatten och annat. Några är till och med värre än jag.

Det där sista betvivlade Erik, men han sa ingenting.

Bertil Bygård ringde en vecka innan Slagruteförbundets årsmöte, som han lovat. Bertil skulle till Stockholm i ett ärende dagen innan, så Erik kunde ju åka med honom till Uppsala.

De missade själva årsmötet som man hade klarat av redan kvällen innan. Nu hade man samlats vid en äng där det fanns en slags hövdingasten eller vad de kallade den. Tydligt fanns det mycket energier i och runt stenen, kring vilken en mängd människor sprang med slagruta, vinkelpekare eller pendel i händerna. Bertil hade rätt, flera av dem såg mer än lovligt flummiga ut, men där fanns också många till synes helt vanliga människor. Alla verkade trivas och ha det väldigt trevligt tillsammans och Erik kände sig snart som en i gänget. Det ställdes inga krav på någon slags övertygelse om vare sig det ena eller det andra, och årsavgiften var mycket moderat, så Erik bestämde sig för att gå med i denna udda sammanslutning.

De nya medlemmarna delades upp i fyra grupper, med var sin gammal van och erfaren slagruteman som handledare. Erik hamnade i en grupp med tre vänner från Gävle och Ivar, en gammal man i åttioårsåldern, som handledare. Ivar tog upp en plastgalge ur en bärkasse och förklarade att det gick lika bra med en sådan som med de mer sofistikerade redskap som en del av hans kolleger använde. För övrigt brukar de böja sig och gå sönder stup i kvarten, så det är ju bra med billiga grejor då, log han.

Utrustade med var sin plastgalge började de långsamt gå framåt i bredd, enligt Ivars anvisningar. Plötsligt stannade Ivar upp, plastgalgen i hans händer verkade få eget liv och vred sig så att den böjdes nedåt, mot marken. Det såg ut som om Ivar höll emot, och med en smäll gick galgen av.

- Ja, där ser ni vad jag menar! Kom fram hit, en och en, så får vi se vad som händer.

Två av kvinnorna fick inget utslag på galgarna, men för den tredje kvinnan och för Erik blev det en tydlig vridrörelse, så att galgarna böjdes nedåt. Erik kände tydligt hur galgen vreds som av en osynlig kraft. Det var svårt att tro att det faktiskt var han själv som åstadkom detta fenomen med små, omärkliga rörelser av muskler i hand och underarmar!

- Här har vi alltså en underjordisk vattenåder, sa Ivar. Den ligger på mer än tjugo meters djup, så det är ingen idé att gräva en brunn här. Det måste finnas minst två olika vattenådror över varandra, så att om en sinar får man ändå vatten. Dessutom bör det inte vara djupare än att man kan ta upp den med en vanlig grävskoopa, att borra blir för dyrt för vanligt folk. Jag har tagit upp över två tusen brunnar och ingen har legat djupare än en sex, sju meter.

När Erik en stund senare gick för sig själv med plastgalgen i högsta hugg, kom en liten lustig man med tyrolerhatt fram till honom.

- Kom här så ska du få se, sa han. Du ska inte lyssna på di andre, di vet inte vad di talar om. Han sänkte rösten och plirade mot Erik. - Si här, sa han. Den här slagrutan är gjord av säl, det är det enda träslag som duger. Ser du tecknen som jag har ristat in, det är hemliga runtecken. Di andre vet inte vad di betyder, men jag vet jag.

Han log i samförstånd mot Erik, som om de delade en stor hemlighet och gungade med kroppen i ett försök att se blygsam ut. Det fattades bara en svans att svepa med i sidled. Erik tackade honom och beslöt sig för att hålla sig till Ivar med plastgalgarna.

Dagen avslutades med middag på en hyrd restaurang inne i Uppsala. Bertil hade beställt vegetarisk mat till dem båda, och Erik såg att de flesta hade valt detsamma, eller fisk.

Det hölls några tal och en tyst minut för en gammal medlem som hade fallit ifrån under året. Att döma av

åldern hos en del medlemmar skulle det säkert bli fler tysta minuter under de närmaste åren. Efter kaffet bjöd ett gäng på en rolig revy, där de obarmhärtigt skojade med flera lätt igenkända original i föreningen. Alla skrattade hjärtligt, även offren på vars bekostnad man hade så roligt. En förening med självironi, tänkte Erik. Det behövs nog, så mycket påhopp som de säkert får ute bland vanligt folk.

Erik och Bertil stannade inte i Uppsala över natten, som de mer långväga medlemmarna gjorde. I bilen, på väg mot Stockholm, berättade Bertil lite mer om fenomenen slagruta, vattenletande och jordströmmar av olika slag. Det lät varken orimligt eller ologiskt och Erik hade ju själv mycket handgripligt fått känna hur slagrutan i form av en plastgalge hade reagerat på vatten, eller rättare sagt hur Erik hade påverkat slagrutan, när han reagerade på vatten.

Bertil berättade att han delade sin tid mellan att arbeta med alternativmedicinska behandlingar och leta efter vattenådror och jordströmmar. De farligaste platserna är de som har ett negativt "currykors" och en vattenåder eller "hartmannlinje" på samma ställe. Vistas man länge på ett sådant ställe, en sovplats till exempel, löper man risk att få någon form av allvarlig sjukdom så småningom, oftast cancer.

- Det organ i kroppen som befinner sig närmast centrum av de korsande linjerna, kommer med tiden att börja vibrera i den farliga frekvens som denna plats har, förklarade Bertil. Organet vibrerar nu inte längre i harmoni med resten av kroppen, kroppen tar så att säga avstånd från organet och det blir sjukt. Fel mat, negativa tankar, sprit, tobak och andra droger påskyndar nedbrytningen, men även om man i övrigt lever sunt så undgår man i längden inte att påverkas av dessa linjer om man vistas länge över dem.

- Förr i tiden tog man hänsyn till detta när man byggde hus och lagårdar. Man anlät alltid en gammal klok gubbe eller gumma som kom med sin slagruta och talade om var huset skulle stå. Currykorsningar och annat farligt las alltid i hörnor och under väggarna.

Erik höll inne med sina frågor. Det började bli för mycket på en gång. Det var ju trots allt läkare han skulle bli, inte shaman, även om han tydligen hade varit det i ett tidigare liv.

Bertil märkte hur han kände och bytte samtalsämne. De var redan vid Norrtull och Bertil skjutsade honom till Bagarmossen för att sedan köra hem till Västerås. Han avböjde Eriks inbjudan att sova över på en extramadrass på golvet och höjde handen till avsked.

Erik låg vaken länge innan han sveptes in i en djup, tung sömn, fri från drömmar.

Kapitel 17

Erik hade tänkt stanna hemma och se på teve. Han tittade en stund på en serie som var så dålig att till och med burkskratten lät ansträngda. Han vägrade låta sig förnedras och få sin intelligens ifrågasatt av pålagda skratt som avgjorde när det var roligt. Det är ta mej fan roligare att ligga i koma, tänkte han trött och gav upp försöket att stanna hemma.

Han tog tunnelbanan till Hötorget och gick sen till Norrmalmstorg. Inte långt därifrån låg nattklubben Alex 2, som ofta kallades "Alex andra" av en del stamgäster, syftande på värdinnan, en känd profil i Stockholms nöjesvärld. Eftersom Farsan och Markus brukade stå i dörren, gick Erik dit ibland när han inte ville sitta och ugglas ensam i sin etta i Bagis.

Helgerna var för stökiga, när turisterna från landsbygden blandade sig med stammisarna, i förhoppning att för en stund få frotera sig med någon kändis. Farsan berättade hur han fått slänga ut en överförfriskad skåning som ansåg sig lurad och ville ha inträdesavgiften tillbaks eftersom inte Lill-Babs var där!

Vardagskvällarna var lugnare och den här verkade inte vara något undantag från regeln. Framåt midnatt blev det lite rörelse vid ett av borden och Erik såg att det berodde på att justitieministern plötsligt satt där, omgiven av ett gäng kompisar i samma ålder. Justitieminister Sandell var den yngste ledamoten i regeringen och många ögonbryn hade hissats vid hans utnämning. Han ansågs alldeles för ung och på tok för orutinerad, men olyckskorparna hade kraxat förgäves. Sandell hade visat sig vara en utmärkt minister, påläst och kompetent, charmig och med goda språkkunskaper. Inte som en beryktad regeringskollega som en gång blev ombedd att möta och välkomna USA's dåvarande utrikesminister Henry Kissinger. En god vän lugnade den svenske ministern, som var orolig för sina i det närmaste obefintliga kunskaper i det engelska språket. Du behöver bara säga: Welcome Mr. Kissinger, och sen säger du: How are you?

Så sitter då den svenske ministern tillsammans med Kissinger i baksätet på en limousin och undrar vad det var han skulle säga. Tystnaden bryts av att svensken säger till den häpne Kissinger: Who are you?

Men det stundade nya tider, borta var många av de gamla gråsossarna och i deras ställe började det dyka upp välekiperade och verbala män i yngre medelåldern som mer liknade framgångsrika unga direktörer än politiker. Erik undrade för sig själv i hur många länder man kunde få se en så högt uppsatt politiker röra sig fritt på gator och torg och tydligen även krogar. Ett plus för Sverige, avgjorde han.

Efteråt tänkte Erik på hur tillfälligheterna hade spelat in; den söta och kurviga hårfrisörskan som hemskt gärna ville veta hur det var att bo i Bagarmossen, gärna genom hembesök, behovet att urinera och till sist det diskreta tittandet i plånboken för att kolla att han hade taxipengar och kondomer. Han stod skymd bakom den halvöppna toalettdörren, för att inte stå och skylta med pengar och kondomer om någon skulle komma in på den för tillfället tomma herrtoaletten.

Någon kom in, svepte förbi raderna av toalettdörrar och öppnade de som var stängda, för att sedan försvinna ut igen. Strax därpå öppnades dörren åter och den som nu kom in ställde sig framför ett av handfaten och satte på vattnet. Dörren öppnades igen och en figur klädd i svarta kläder kom inrusande samtidigt som Erik klev ut ur båset. Mannen vid handfatet vände sig förskräckt om och såg det som Erik hade inregistrerat på en bråkdel sekund. Den svartklädde hade passerat Eriks bås utan att se honom. I höger hand glimmade bladet av en kniv, armen höjdes med knivspetsen riktad mot justitieministern, som Erik nu kände igen.

Därefter skedde allt som i slow motion. Erik hann tänka: Nu skulle jag behöva mongolen! medan han kastade sig efter knivmannen. Denne stannade upp och snurrade runt medan han i samma rörelse höjde vapnet mot denne oväntade fiende. Fortfarande i slow motion, som i en makaber, långsam dans, tog Erik ett tag med båda händerna bakom den svartkläddes nacke och skallade honom med pannan rakt över näsan. Den svartklädde slog händerna för ansiktet och tappade kniven samtidigt som Erik kände ett slag i ryggen och vände sig om. Den svartklädde hade en kumpan, klädd i jeans och skjorta och även han med en kniv i höger hand. Han högg Erik en gång i magen och backade för att gå till förnyad attack.

Plötsligt stod mongolen mellan Erik och jeansmannen, som skräckslagen närmade sig denne nye aktör som så oväntat hade gjort entré på scenen, denna märkliga figur som inte borde vara där och som lugnt inväntade honom med en närmast föraktfull min.

Mongolen fintade ett slag och sparkade sedan omedelbart till på det jeansklädda smalbenet. Detta gav honom tillräcklig respit för att komma sin motståndare inpå livet. Med lillfingersidan av sin öppna hand

slog mongolen av nyckelbenet på höger sida och kniven föll till golvet. Snabbt fick han tag i mannens huvud och körde ned det mot det närmaste tvättstället, där han dunkade det mot de uppstickande kranarna tills tvättstället var rött av blod och den andres kropp blev ledlös och sjönk ihop.

Erik kände den skärande smärtan i magen och i ryggen och han förstod att slaget i ryggen i själva verket var ett knivhugg. Han lutade sig med ryggen mot väggen och kände hur kraften rann ur honom genom blodet som pulserade ut ur hans kropp. Mongolen hade försvunnit lika snabbt som han dykt upp.

Dörren öppnades och två män i kostym kom in. Den ene trollade fram en liten pistol och när den svartklädde, som hade börjat hämta sig, trevade efter sin kniv gick han fram till honom, satte pistolen mot hans panna och tryckte av!

Erik hade hasat ned utefter väggen och satt nu på golvet med benen rakt ut. Som i en dimma såg han hur Sandell och den andre chockade tittade på denna klockrena avrättning. Under Erik bildades det en växande röd pöl, rummet började sakta vrida sig och han förlorade medvetandet.

Det var Sandell som först återfick fattningen.

- Jonsson, du vaktar dörren! Stoppa undan pistolen för fan. Låt ingen komma in, dra fram ditt legitimation-skort och säg att nån har lagt en rökbomb på toaletten. Säga att det var den som smällde om någon frågar.

Edin, hämta de andra, så diskret du kan. Väcka inte uppståndelse! Vi vill inte ha panik. En av dem måste ringa polisen, men se till att han får tag i rätt person på "våldet". Och så en ambulans, men inga sirener och ljus, be dem köra till tvärgatan här bredvid, så får nån dirigera den till personalingången eller nåt sånt.

Kriminalinspektör Stig Berglund hade sett det mesta, men kunde ändå inte låta bli att utbrista: - Jaha vad har vi här då? Det ser ut som nån jävla maffiauppökelse! Han fick i samma ögonblick syn på justitieministern och stramade omedelbart upp sig.

Sedan han snabbt fått klart för sig vad som hänt, tog han över kommandot med en självklar auktoritet.

- Forsell, du möter ambulansen och visar var personalingången är! Idegran, börja utrymma stället, men lugnt. Vem kom på det här med rökbomb? Det var jävligt smart! Idegran, snacka med den där blonda dörrvakten, Markus heter han. Jaså, du känner honom? Ja, desto bättre! Få ut alla i god ordning, framförallt vill jag ha övervakningen här utrymd omgående!

- Carlson, se till att ordningspolisen får tummarna ur röven och ordnar en avspärrning. Vi får nog ta hit brandkåren och låta dem leta efter en obefintlig rökbomb för syns skull, men släpp inte upp dem hit förrän jag säger till.

Han lutade sig över Erik som låg utsträckt på golvet. En ung, nervös polis försökte fumligt och utan större framgång få stopp på blodflödet.

- För fan, det här går inte! Ropa efter en läkare, eller sjuksköterska, om det finns nån bland gästerna. Karl n ligger ju och förblöder!

- Hur då? undrade den unge polisen.

- Vadå hurdå? Använd högtalarutrustningen för i helvete, det är ju ett diskotek! Få fatt på discjockeyn, eller vad han kallas.

- Carlson, håll pressen borta, förresten utöka avspärrningen att omfatta även området runt personalingången.

- Vi har en läkare här! Det var en av poliserna vid dörren som ropade.

- Låt honom vänta där, jag kommer ut.

Tore Steiner hörde i högtalarna hur man ropade efter en läkare eller sjuksköterska. Strax innan hade högtalar-rösten uppmanat dem att utan panik utrymma lokalen på grund av en befarad rökbomb. Det måste ha hänt något vid toaletterna en trappa upp, det stod en grupp människor där och några uniformerade poliser.

- Kriminalinspektör Berglund, brummade en jättelik man och sträckte fram handen.

- Tore Steiner, med. kand. Hans hand nästan försvann i Berglunds.

- Det var en läkare vi ville ha, inte en med. kand!

- Det verkar inte finnas någon, men jag kan gå igen om det inte passar!

- Nej för tusan, jag ber om ursäkt! Innan vi går in tänker jag avkräva dig ett absolut tystnadslofte beträffande vad du kan komma att se där inne.

- Vi läkare har tystnadsplikt, det vet ni väl?

- Det räcker inte i det här fallet! Jag åberopar rikets säkerhet som skäl för det tystnadslofte som du ska ge mig

nu - nå?

- Okey, jag lovar.

Läkarutbildningen hade inte förberett honom på den syn som mötte honom. Steiner hade sanningen att säga påbörjat sin utbildning för bara två år sedan och ännu inte haft så mycket kontakt med verkligheten ute på sjukhusen.

Tre män låg på golvet. Det var blod överallt; golvet, delar av väggarna och ett av handfaten. Berglund pekade. - Han först! De andra kan vänta. En behöver inte någon hjälp längre och den andre är inte livsfarligt skadad. Steiner bad någon hämta ett par rena handdukar från köket och undersökte den medvetlösa mannen. Såret i ryggen hade slutat blöda, men på magens högra sida fortsatte blodet att rinna ur vad som verkade vara ett djupt knivhugg. Han skulle behöva dropp, blodplasma, kompresser med mera. Mannen måste omedelbart till sjukhus, varför var inte ambulanspersonalen redan här!

- Fort, hämta en filt eller något, han är på väg att få en chock!

Steiner visste att det var chocken som var den vanligaste dödsorsaken vid den här typen av skador.

En man som stått tyst en bit ifrån de andra kom fram.

- Här, ta min kavaj tills någon kommer med en filt, sade han.

Steiner tittade upp. Mannen var oerhört lik justitieministern och han insåg plötsligt att det var fel - han var inte lik utrikesministern - han var justitieministern!

Med handdukarna lyckades han häva blodflödet men han blev alltmer desperat när han knappt kunde känna pulsen på mannen.

- Om inte ambulansen är här snart så klarar han sig inte, sa han.

I samma ögonblick blev det liv och rörelse vid dörren. En av männen i kostym, som hela tiden höll sig runt justitieministern, föste med milt våld in honom på en av toaletterna och stängde dörren. Först därefter lät de ambulansmännen komma in och göra sitt jobb.

Sedan de lagt Erik på baren och satt dropp, nickade en av dem frågande mot de andra figurerna på golvet.

- Dem tar vi hand om! sa Berglund bryskt. Kör nu pojkar, men inga sirener förrän ni är vid Kungsträdgården minst, för det är väl till sös ni tar honom?

De bekräftade att de kom från Södersjukhuset och skyndade ut med baren.

Från sin plats ovanför kaoset under honom kunde Erik se vad som hände och höra allt som sades. Röntgenblicken fungerade även nu, när han använde den på sig själv, eller rättare sagt på den kropp som låg utsträckt på golvet och var en del av honom - åtminstone än så länge. Knivsticket i ryggen var ganska ytligt, kanske kniven slant mot något och därför inte trängde in så djupt. Hugget som han fått i magen var värre. Det var i och för sig inte livshotande, nedre delen av levern på höger sida hade blivit perforerad, men levern kunde återuppbygga sig själv. Det var allt blod som rann ut från leverns söndertrasade blodkärl som var problemet. Kroppen började redan visa tecken på chock och han iakttog nyfiket hur den unge och oerfarne polismannen tafatt försökte hjälpa honom efter bästa förmåga. Det var som om det inte rörde Erik själv, han var en utomstående iakttagare som kunde röra sig fritt och följa med i allt som hände där nere.

Någon lade en kavaj över honom, äntligen en vettig åtgärd, tänkte han, och så var ambulansmännen framme och han bars ut på en bår. Erik beslöt att följa efter för att se vad de skulle göra med honom, trots allt så var det ju fråga om hans kropp och ännu var han ju inte död!

Han måste erkänna att han blev imponerad av hur snabbt och professionellt de tog hand om honom på akuten. Inom kort låg han på ett operationsbord, droppet med blodplasma, som hade satts in redan i ambulansen, började ge effekt och häva cirkulationschocken. Två läkare hade redan påbörjat operationen och Erik följde nyfiket deras arbete.

Plötsligt drogs han bort som av en osynlig hand, det kändes som att sugas in i en tornado, eller en malström. Han snurrade och virvlade runt, omgiven av ett högt brus, som från ett vattenfall. Farten bromsades ned och längre fram såg han ett bländande ljus. Han svävade nu långsamt närmare ljuset och kände sig absorberad av den kärlek och det lugn som omgav honom.

- Du är Orim, tänkte Erik. Om inte så måste Du vara Gud.

- Jag är Orim, bekräftade ljusgestalten.

- Får jag stanna hos Dig? På jorden är det så mycket problem och våld, jag har nyss blivit svårt knivskuren!

- Det är bara din kropp som har blivit knivskuren. Låt inte skadorna och ärren i din kropp påverka dig. In-

genting kan skada dig, endast du själv och dina tankar och föreställningar kan göra det. Din kropp kommer att bli hel igen och jag sänder tillbaks dig, ty din tid är ännu inte kommen. Du har valts ut för en särskild uppgift. Alla människor har en, eller flera uppgifter som de bör utföra under sitt liv. Din uppgift är speciell och kan bara utföras av dig.

- Jag trodde att jag hade fullföljt min uppgift på jorden nu när jag räddade livet på Sveriges justitieminister, vad är det mer Du vill att jag ska göra?

- Du har utfört en del av din uppgift, vänd nu tillbaks och var inte rädd. Du är inte ensam, vi är med dig. Du är vårt fysiska redskap...

Ljuset tonade bort mer och mer och kvar var bara ett stort mörker.

Kapitel 18

Något drog och slet i honom, han försökte förgäves streta emot och glida tillbaks in i den behagliga dimman, men tvingades till sist upp till ytan. Ett ansikte gungade fram och tillbaks ovanför honom, ett groteskt ansikte med en förvriden mun och otydliga drag. Han hörde en metallisk röst som sjönk och steg, när han ansträngde sig uppfattade han att rösten formade hans namn. Bergman, ekade den, Bergman, kan du höra mig?

Han gjorde en kraftansträngning och dimmorna klarnade för ett ögonblick innan de åter svepte in honom i det mjuka, viktlösa tillståndet. Vid tredje försöket lyckades han fokusera blicken och hålla sig kvar över ytan. Det var inte ett ansikte utan två som bekymrat tittade på honom. Den ene mannen var klädd i läkarkläder, så han befann sig tydligen på ett sjukhus. Så mindes han!

Den andre var en äldre man med en man av silvervitt hår runt det skarpskurna ansiktet.

- Jag heter Roland Wahlgren, presenterade han sig, och det här är doktor Friborg. Du befinner dig på Södersjukhuset, kan du minnas vad som har hänt?

Erik orkade inte nicka till svar. Han slöt åter ögonen.

- Ge honom en till injektion så han kvicknar till ännu mer, befallde Wahlgren.

Läkaren stirrade på honom och svarade: - Det kan jag inte ta på mitt ansvar att göra.

- Ansvar är mitt, gör nu som jag säger!

- Nej, inte ens om jag får skriftligt på det! Jag har redan gått över gränsen till det tillåtna och nu får det räcka! Wahlgren förstod att han inte skulle komma någon vart med den halsstarrige, unge läkaren och anslog en försonligare ton.

- Finns det något annat du kan göra då för att hjälpa mig? Som jag sa, så är det av yttersta vikt att jag får prata med den här patienten.

- Det vore nog lättare för honom om det fanns någon här som han känner igen, en flickvän, föräldrar eller någon nära vän.

Wahlgren gick bort till dörren och samtalade lågt en stund med den andre Säpomannen, mannen som hade presenterat sig som Axelsson.

Han kom tillbaks och sa: - Det verkar finnas en flickvän, eller före detta flickvän, i England. Vi har talat med mamman, telefonnumret fanns i plånboken. Tydligen betyder hon en hel del för honom, det är synd att hon inte är här.

- Hämta hit henne då, om det är så viktigt för er. Ni får ändå inget vettigt ur honom under de närmaste timmarna, det kan jag lova.

- Sov ner honom igen, men se till att han lever så länge att vi hinner prata med honom. Jag räknar med att vara tillbaks med flickan ikväll, så var beredda att väcka upp honom igen då!

- Jag kräver ansvarsfrihet skriftligen, annars får ni hitta en annan läkare!

- Du ska få det, var inte orolig, du ska få det.

Viktoria hade blivit klar med förmiddagsbestyren. Familjen Collins hade två barn, båda i skolåldern, så de skötte sig i stort sett själva. Hennes uppgift var egentligen bara att diska efter frukosten, dammsuga av rummen och städa badrummet. En dag i veckan bar hon iväg alla smutskläder till tvättstugan, som de delade med flera andra familjer. Det tog större delen av dagen och som kompensation fick hon en extra ledig dag i veckan.

De behandlade henne bra, nästan som en i familjen och hon trivdes bättre än vad hon vågat hoppas på när hon i vredesmod hade lämnat Sverige för ett år sedan. Hennes engelska hade också gjort stora framsteg. Många trodde nu att hon var från något hörn av det lilla öriket. Den lilla brytning som ännu fanns kvar, kunde lika gärna tas för en av de många dialekter som fanns.

I början hade hon returnerat alla brev från Erik, men han var envis och varje vecka dök det upp nya brev, så till sist hade hon börjat spara dem och så småningom även motvilligt börja läsa dem. Sakta började ilskan och bitterheten rinna av henne. Det var ju egentligen Annelie hon borde vara arg på, även om Erik naturligtvis inte var utan skuld till det som hänt. I sitt hjärta hade hon redan förlåtit honom, även om hon ännu inte riktigt ville medge det. Hon längtade efter honom så det värkte när hon låg ensam i sin säng på nätterna. Varför kunde hon inte svälja sin stolthet och försöka glömma det som hänt, det kunde ju vara värre. Av någon anledning tänkte hon att det värsta var ju om han skulle dö utan att hon fick se honom igen. Hon kunde inte skaka av sig de deprimerande tankarna och beslöt sig för att ta en promenad. I det ögonblicket

ringde det på dörren.

De två männen presenterade sig artigt och visade sina polisbrickor. De var från Scotland Yard och hon undrade vad som hade hänt. Hennes papper var i ordning, hon arbetade inte illegalt hos familjen Collins och hade inte gjort något olagligt, så vitt hon visste. Hon fick fem minuter på sig att packa ned det nödvändigaste och inga förklaringar. Hon behövde inte bekymra sig för paret Collins, polisen skulle se till att de blev informerade.

Efter en kort färd med tjutande sirener bromsade de in framför en dystert, grå byggnad. Hon fördes i all hast in på gården där en helikopter stod med rotorbladen sakta vispande i luften och innan hon visste ordet av, var de på väg, men vart? Viktoria blev rädd och krävde med hög röst att få tala med någon på svenska ambassaden. Mannen som satt bredvid henne, en av dem som fört bort henne men inte svarat på några av hennes frågor, klappade henne lugnande på armen och förklarade att de var på väg till Heathrow, där personal från hennes lands ambassad väntade på henne. Det visade sig vara en kvinna i hennes mors ålder.

– Hej, jag heter Cecilia Åström Jones, sa hon. Jag är ambassadsekreterare och har fått i uppdrag att följa med dig hem. Vi har fått plats på ett plan till Stockholm, du behöver inte checka in, det är redan klart. Den där väskan får du ta som handbagage. Jag förstår att du undrar över vad som har hänt, men kom nu, det är bråttom! Vi får talas vid ombord på planet.

Ett SAS-plan stod klart att starta, de hade tydligen väntat på henne. De fick ett par platser bredvid varandra i första klass och hade knappt hunnit sätta sig förrän planet taxade ut på en startbana och strax därpå var de i luften.

En flygvärdinna kom fram och frågade vad hon kunde servera. Viktoria var inte hungrig och nöjde sig med ett glas juice. Medan hon drack tittade hon sig nyfiket omkring. Förutom hon själv och kvinnan från ambassaden, kunde hon bara se fyra passagerare till i första klass. De var alla män och kostymklädda, förmodligen affärsmän. En av de yngre männen granskade henne förstulet, men slog snabbt bort blicken när han såg att hon tittade åt hans håll.

Viktoria vände sig till den andra kvinnan och frågade skrämt: – Vad är det frågan om? Har jag gjort nånting? Det var dock inte mycket ambassadsekreteraren kunde berätta medan planet dånade fram över Nordsjön.

– Det är något som har hänt i Stockholm, men jag har ingen aning om var du kommer in i bilden. Men det måste vara viktigt, annars skulle de ju inte ha det här pådraget med helikoptertransport till flygplatsen och allt. Om du till exempel vore efterlyst för något, så hade de först anhållit dig och sedan kontaktat oss angående alla formella procedurer innan de satt dig på ett plan med poliseskort, men allt det skulle ha tagit sin rundliga tid. Du är, så vitt jag vet, inte misstänkt för något brott, men vi har fått order från UD att du ska hem på studs. Jag har aldrig varit med om något liknande!

– Än jag då, har jag inget att säga till om? Om jag hade nekat att följa med, vad hade ni gjort då?

– Det vet jag inte. Ingenting förmodar jag.

Men det visste hon mycket väl. Ordern från UD var glasklar: Viktoria skulle hem till varje pris, om de så skulle vara tvungna att i all hast låta anhålla henne för någon påhittad förseelse. Det enda Cecilia visste var att man återopade rikets säkerhet och att detta gav dem extraordinära befogenheter. Det var naturligtvis därför man hade fått den engelska polisen att agera som om Viktoria var efterlyst för något allvarligt brott.

De slussades snabbt igenom passkontroll och tull av en man som Cecilia kände från UD. I vänthallen möttes de av två uniformerade poliser och en äldre, storvuxen man.

– Kriminalinspektör Berglund. Välkommen hem till Sverige. Jag beklagar att det har skett under så dramatiska former. På väg in till stan ska jag berätta lite om vad som har hänt.

Berglund vände sig till ambassadsekreteraren och mannen från UD och tackade för hjälpen.

Färden in till Stockholm gick snabbt eftersom de körde med både sirener och blåljus påslagna. Berglund hann inte, eller ville inte, berätta så mycket. De var på väg till Södersjukhuset, sa han, där en svårt skadad person bett att få tala med henne innan han dog. Jag menar, kanske dör, rättade han sig och bet sig i tungan. Hennes mor var där och väntade på henne, nej, han kunde inte tala om vem det gällde.

Fylld av onda aningar skyndade hon efter honom i korridorerna och såg sin mor sitta i en soffa. De kramade varandra hårt och hon frågade bävande: – Är det Erik? Svaret mamma, är det Erik?

Rebeckas gråt var svar nog.

– Vad är det mamma, vad har hänt? Är han död?

– Nej, han är svårt skadad och doktorn säger att han kanske inte överlever. Snälla Viktoria, bered dig på det värsta, det är inte säkert att han klarar sig.

– Vill du ha något lugnande? Det var Berglund som bekymrat hade frågat.

Hon skakade på huvudet och sa: - Nej! Jag vill se honom - nu! För guds skull, vad är det som har hänt? skrek hon.

– Det hade vi tänkt att du skulle hjälpa oss med att ta reda på. Enligt läkarna blir det lättare för honom att minnas vad som har hänt om han har någon närstående bredvid sig när han vaknar. Jag har blivit informerad att du är hans flickvän, stämmer det?

Hon rätade på sig och såg sin mor i ögonen när hon svarade: - Ja, det stämmer, jag är hans flickvän!

– Så fort läkarna har väckt honom får vi gå in, sa Berglund.

I det ögonblicket öppnades dörren och en ung läkare kom ut.

– Finns det någon representant för den vanliga polisen här? undrade han.

– Ja, jag är kriminalinspektör, sa Berglund.

– Bra! Säg då till de här stollarna från säpo att vi måste vänta tills senare ikväll med att väcka patienten. Inte ens med ett skriftligt ansvarsfrihetsintyg vill jag ta på mig det. Om ni väcker honom nu igen, så kan det vara sista gången som han vaknar!

– Jag är ledsen, men vi kan inte gå med på det. Det gäller rikets säkerhet och du är så illa tvungen att lyda order. Du har ju talat med sjukhusets ledning och vet alltså att de är införstådda med det här. Jag måste tyvärr koppla bort dig från den här patienten och belägga dig med tystnadsplikt angående allt som har sagts och gjorts om du vägrar, det har vi befogenhet till i det här fallet. Vi tvingas då ta in en annan läkare som inte ställer några frågor, men som å andra sidan inte heller kan patientens status lika bra som du. Vill du ta det på ditt samvete så gärna för mig, men bestäm dig nu, vi har inte tid att stå här och tjafsa!

– Ni är ta mig fan inte kloka nån av er. Jag vill ha bådass underskrift, tack!

Viktoria och Rebecka hade åhört det hela, stumma av förfäran.

– Vänta lite, skrek Viktoria efter läkaren. Gör det inte!

– Jag är ledsen, jag har inget val. Du hörde vad King Kong här sa. De kommer ändå att väcka honom, på det ena eller det andra sättet!

Hon vände sig förtvivlad till Berglund, som såg besvärad ut.

– Du kan inte mena det! Ni får inte riskera livet på honom så där utan vidare. Det är min pojkvän det handlar om, mannen jag älskar! Jag tillåter det inte!

– Lilla fröken, sa han så lugnt och vänligt han kunde. Försök lugna ned dig lite. Om mina kolleger på säpo får se dig i det här tillståndet, kanske de tvingar läkaren där inne att ge dig en lugnande spruta, eller nåt. Det här ska säkert gå bra, ska du se. Du måste vara så lugn du kan där inne, det handlar ju om att grabben ska känna sig trygg och lugn när han vaknar. Det bästa du kan göra för honom är att invagga honom i den känslan. Vi vill alla att han ska överleva.

En vithårig man kom ut och presenterade sig utan att de uppfattade vad han hette. Han sa: - Det som eventuellt framkommer där inne kan ha att göra med rikets säkerhet. Jag belägger dig därför med tystnadsplikt. Ingenting av det du ser eller hör får du någonsin berätta för någon, kan du lova mig det?

Hon tittade upp mot Berglund, som sakta nickade åt henne.

Till sist fick de gå in till honom. Viktoria hade insisterat på att Rebecka skulle vara med, och efter en viss tvekan gick de med på det.

Läkaren och en sjuksköterska stod vid sängen där Erik låg med slangar i näsan och på handens ovansida, kopplade till en ställning med påsar som sakta gav ifrån sig sitt innehåll, droppe efter droppe. Viktoria hörde en kvävd snyftning från Rebecka och kunde inte hålla tillbaka tårarna. Ett varnande ögonkast från Berglund fick henne att samla sig och hon gick fram till sängen.

Så blek han var - vad hade de gjort med honom?

Erik slog upp ögonen mot henne och log lite. Det kom ett kraxande läte från honom när han försökte säga något.

Hon lutade sig över honom och kysste honom på pannan. Någon tog fram en stol åt henne och hon såg att det stod en liten bandspelare vid sängbordet.

- Tack doktorn, ni kan vänta utanför nu, vi säger till om vi behöver er hjälp.

Läkarens protester hjälpte inte och när de stängt dörren sa den vithårige: - Vi skulle vilja att du frågar honom

om han minns vad som har hänt, om han vet varför han ligger här.

- Axelsson, håll fram mikrofonen så nära du kan utan att störa honom så att vi får med allt han säger.
- Erik, kan du höra mig? Vad har hänt älskling?
- Orim, jag har sett Orim.
- Vem är Orim?
- Han är ljuset.
- Ja, men vem är han, är han svensk?
- Nej, Orim bara är. Han är ljuset.
- Jag tror han yrar, sa Berglund. Fråga om han vet vem samurajen är.
- Ingen samuraj. Mongolen är min far. Jag tror att han var där, jag kallade på honom och han kom tror jag.
- Ja, han kom, men vem är han och vart gick han?
  - Han var min far och han kom när jag behövde honom.

De tittade på varandra. Wahlgren bröt tystnaden:

- Det här verkar inte ge nåt, han yrar. Ska vi ta in läkaren så han får ge honom en spruta till, vad säger du Berglund?
    - Nej, vänta lite så får vi se om det går att få fram något begripligt först.
  - Viktoria, fråga om mongolen är lejd av ryssarna.
  - Nej, mongolen går inte att styra, bara jag kan det.
  - Varför skulle mongolen döda justitieministern? Det var ett hugskott från Berglund.
  - Mongolen har dödat så många, alltför många.
  - Så mongolen är en yrkesmördare? Vem arbetar han för?
  - Mongolen är min far, sa jag inte det? Han arbetar inte för någon.
  - Bergman, är det så att du var delaktig i planerna att mörda justitieministern och av någon anledning ångrade dig och hoppade av?
  - Nej, jag stod på toaletten. Jag såg någon med en kniv och kallade på mongolen. Och han kom, ja han kom Nina.
  - Jag är Viktoria. Vem är Nina?
  - Nina. Magnus kände henne. Hon var med när mongolen kom första gången.
- Rebecka viskade till Berglund: - Jag tror jag vet vem Magnus är. Jag har hans adress om ni behöver den. Berglund rafsade snabbt ned adressen på en lapp och gick ut i korridoren. Han kallade på en av poliserna som satt i soffan och sa: - Ta hit honom fort som fan, blåljus om det behövs! Fråga vad han vet om en viss Nina som har anknytning till en man vid namn Erik Bergman. Vi behöver namn, adress och telefonnummer till denna Nina, har du uppfattat allt? Bra, iväg med dig nu!

Han återvände in i rummet. Wahlgren tittade upp.

- Det är rundgång Berglund, vi verkar inte komma längre. Han säger att mongolen var hans far.
  - Kan det inte vara en projektion, eller ett minne från ett tidigare liv? undrade Rebecka stillsamt.
    - Snälla frun, börja inte yra nu ni också! Han där har åtminstone skäl att prata som han gör! Wahlgren lät irriterad.
- Rebecka snörpte på munnen, men sa inget.
- Erik, kan du höra mig? Var mongolen din far i ett tidigare liv? frågade Viktoria.
  - Ja, men nu kommer han bara när jag kallar på honom. Viktoria, han räddade livet på justitieministern, visste du det?

Hon tittade frågande på Berglund, som såg bort.

- Vem ville ta livet av justitieministern, och varför? ville Wahlgren veta.
- Jag vet inte.
- Var det en konspiration som du och mongolen var med i från början?
- Jag förstår inte vad du menar, svarade Erik med en allt svagare stämma.
  - Wahlgren, låt honom vara ifred en stund med flickvännen medan vi väntar på besked om den där Magnus, eller Nina. Vi kommer ändå inte längre just nu.

De gick mot dörren. Wahlgren tecknade åt Axelsson att stanna kvar och viskade åt honom att låta bandspelaren gå hela tiden.

- Friborg, du kan gå in och se till honom nu. Men håll honom vaken, vi är inte klara ännu. Tror du att någon

av er personal kan ordna lite kaffe åt oss och åt damerna där inne? Tack, det var hyggligt!

– Jag gör det för damernas skull, ni är ta mig fan inte förtjänta av nåt kaffe!

- Ilsken typ, konstaterade Berglund, när läkaren hade gått.

– Ja, men det är ju såna du gillar, inte sant? Samma burdusa sätt och oborstade språkbruk som du själv är känd för! Han gav Berglund en vänskaplig knuff i ryggen.

– Nå, vad tror du? undrade han.

– Fan vet, kan det ligga något i det där reinkarnationssnacket?

- Nej nu får du ta och skärpa dig Bergis, börja inte nu du också!

– Ja, vad tror du själv? Jag menar, vi har två vittnen som oberoende av varandra har sett samma sak och nu får vi höra från Bergman själv att det var en mongol som gick emellan och räddade livet på Sandell. Fråga ett: Var kom han ifrån och framförallt, vart tog han vägen? Fråga två: Om det nu var en mystisk mongol, varför har ingen annan sett honom? I den utstyrelsen borde han ju väcka viss uppståndelse.

- Det finns en omständighet till som jag borde ha nämnt för dig tidigare, men det verkade vara ovidkommande, ty om inte så är det i sanning rena dynamiten!

– Va fan Bergis, har du undanhållit mig något viktigt?

– Ta det lugnt, inte förrän nu har jag börjat tro att det kan vara viktigt. Våra tekniker plockade upp bland annat ett stycke läder som såg mystiskt ut. Det låg på golvet, nära den skjutne. Vi skickade in det för analys och teknikerna fann att det verkade vara en bit av en slags rustning som kunde ha blivit avslitet under striden.

– Så?

– Så vi kontaktade Östasiatiska museet och enligt deras experter handlar det om en bit av en brynja som användes av mongolerna vid tiden för Djingis Khan. Berglund gjorde en konstupaus innan han fortsatte: - Djingis och hans gäng härjade på tolvhundratalet. Vad säger du nu?

– Jag säger att vi kanske borde be den gode doktorn om en slurk nittiosex att hålla i kaffet!

Medan de drack sin andra kopp kaffe kom två poliser upp med en Magnus som var tämligen blek om nosen.

– Ja Rosén, jag hoppas att vi inte har skrämt upp dig, du är inte misstänkt för något, vi skulle bara vilja ha ett par svar på vissa frågor, om det går bra?

Magnus tackade nej till kaffet de erbjöd och undrade vad i herrans namn det var frågan om.

– Till att börja med skulle vi vilja fråga dig lite om en man som heter Erik Bergman, låter det namnet bekant? På vilket sätt känner ni varandra? Vet du något om hans politiska hemhörighet, om han har några, ska vi säga, extrema åsikter till exempel. Vi skulle också gärna vilja veta om han är med i någon asiatisk förening av något slag, kanske något med kampsporter och om du vet något om en asiat, som tycks vara bekant med honom.

Efter en stund var de klara. Inget nytt hade framkommit, åtminstone inget som kunde kasta ljus över gåtan de försökte lösa.

– Hör du Rosén, den där Nina, vad vet du om henne? Vad har Bergman och hon för relation?

– Jag rekommenderade honom att söka upp henne för en regression.

- Du menar tidigare liv?

– Just det. En regression till ett tidigare liv.

– Och varför tyckte du att Bergman skulle göra det?

- Det vet jag inte om jag vill gå in på närmare, svarade Magnus undvikande.

– Okey då. Vet du om den där regressionen ägde rum och vad som i så fall hände i samband med den?

– Ja, Erik berättade för mig att han hade sett en mongol i rustning eller nåt sånt. Jag vet inte så noga, vi pratade inte mer om det.

– Varför inte? Var inte det ett häpnadsväckande uttalande?

– Nej, det tycker jag inte. Ja, kanske för er då, men inte för mig...

Wahlgren tog Berglund avsesid och sa: - Tror du att du kan få masarna att ge sig ut och plocka in tanten på momangen? De ska fråga henne om hon har gjort en sån här regression med Bergman och i så fall vad som hände. Gör klart för dem att det inte handlar om något jävla skämt, de får försöka hålla sig för skratt, för det är viktigt att den här Nina berättar vad hon vet. Jag går in till Bergman under tiden och ser vad jag kan få fram.

– Tack Rosén, ni har varit till mycket stor hjälp. Vi ska be konstapeln här köra hem er igen, utan blåljus den här gången.

Magnus hade aldrig trott att han skulle få uppleva den dan då polisen började intressera sig för reinkarnation!

Kapitel 23

Det var söndag och besökstid och sjukhusets cafeteria var full av folk. En del av San Pedros invånare verkade föredra den grå, trista sjukhusbyggnaden framför den flödande solen utanför. Många av de besökande var mexikaner och på sydländskt manér kom de flockvis för att besöka sina sjuka nära och kära.

Erik och Philip hade hittat ett något så när ostört bord i en avskild vrå längst in i lokalen. Philip tuggade på en stor hamburgare medan han la ut texten på sin släpande sydstatsdialekt.

- Alltså, jag har ju märkt att du håller på med nåt magiskt skit, Erik. Mig lurar du inte. Hur fan kan du annars ställa så snabba diagnoser, som dessutom alltid är korrekta? Du tittar så konstigt på kroppsdelen som du undersöker. Jag ger mig fan på att du kan se rakt igenom folk, som Stålmannen ungefär!

Erik fortsatte oberört att äta medan han väntade på att vännen skulle fortsätta. Philip Darrow var också läkare och de hade börjat umgås på den lilla fritid som fanns mellan praktiken på sjukhuset och forskningen på UCLA, Kaliforniens största universitet. Erik hade sett till att få sin tjänstgöring förlagd till det stora allmänna sjukhuset, istället för det privata sjukhus där man hade planerat att han skulle göra sin praktiska utbildning. I övrigt hade han tackat ja till de förmåner som hade erbjudits. Han hade en egen lägenhet utanför universitetssområdet och ett stipendium som var flera gånger större än de pengar han gjorde av med. Han hade valt en Jeep Cherokee istället för en lyxigare bil. Ibland undrade han om man hade ställt upp med en Rolls Royce om han hade begärt en sådan.

Den enda motprestation som man begärt var att han varannan vecka skulle träffa sin amerikanska kontaktman för några timmars samtal. Erik fick inte klart för sig om William Trias var agent för CIA, FBI eller någon slags statstjänsteman och han brydde sig heller inte om det. Hitintills hade samtalen bara rört sig om allmogliga saker; hur gick studierna, trivdes Erik i USA, behövde han någonting och så vidare. Erik visste att Trias höll på att pejla in honom och samtidigt bygga upp en förtrolig relation mellan dem. Det fick Trias gärna göra. Erik skulle ändå aldrig låta sig dras in i några fler politiska förvecklingar av något slag, det fick räcka med det som han gått igenom i Stockholm året innan.

- Som sagt, fortsatte Phil, eftersom du tycks syssla med nåt slags New Age, så tänkte jag att du kanske kunde vara intresserad av vad den här killen håller på med?

- Varför skulle jag vara det? Jag är inte mer intresserad av new age och annat flum än vad du är, svarade Erik.

- Kom igen för fan, jag sa ju att du inte kan lura mig. Doktor Flum får bli ditt nya namn om du inte passar dig! Allvarligt talat, den här killen har kommit på nåt sensationellt. Om det hela fungerar så är det en bomb, det kommer att ta hus i helvetet! Han har tagit kontakt med mig för att försöka få en vetenskaplig utvärdering av sin metod, som han tycker ligger nära vårt forskningsområde om immunologi och muterande virus. Dessutom är han ju landsman till dig. Du får väl vara lite patriotisk, om inte annat!

- Det har jag redan varit så det räcker, mumlade Erik. Högt sa han: - Jag ska fundera på saken.

- Bra, då säger vi en dag nästa vecka hemma hos dig i den där tjusiga lyan som dina rika föräldrar, eller en rik onkel hyr åt dig.

- Jag sa att jag skulle fundera på saken...

- Ja, jag hörde det. Alltså nästa vecka. Philip reste sig upp. - Jag har en hel rad med små rara damer som sitter och väntar på att få tala med den snälla doktorn om sina liktornar, förstoppade magar och krumma ben. Plikten kallar - ska vi ses ikväll och ta en öl?

- Nej, jag har jour, svarade Erik. Jag åker väl på de av dina små gummor som har nåt allvarligare än dålig andedräkt och annat som du kan klara av utan hjälp av ett proffs.

När Erik kom tillbaks till akuten, där han tjänstgjorde under en period, rådde den vanliga stämningen av febril verksamhet och kaos, med paniken lurande under ytan. En skottskadad man rullades in från ambulansintaget, samtidigt som de fick larm om att en trafikolycka var på väg in.

Erik undersökte snabbt den skottskadade mannen. Han var färgad, runt halsen hängde en tung guldkedja, knarkprofitörernas vanliga kännetecken. Troligen ännu en affärsuppgörelse av det slag som inte gick att sköta via advokater och domstol.

Erik fokuserade och röntgenblicken fungerade igen. Kulan hade gått in snett vid bröstet på höger sida, passerat övre delen av bröstmuskeln utan att göra någon större skada och fortsatt genom triceps långa huvud på baksidan av armen. Inga ben, blodkärl eller nerver var skadade, bara köttår. Efter rengöring av såret, stelkrampspruta, en stor dos antibiotika, omplåstring och armen i mitella borde det gå att skriva ut honom,

kanske redan samma dag. I enlighet med sjukhusets regler, skickade Erik upp patienten till röntgenavdelningen, helt i onödan, men sådana var reglerna.

Samtidigt som det första offret från trafikolyckan rullades in, uppstod det bråk vid entrén. En drogpåverkad man började skrika att han måste träffa en läkare och det på momangen!

Två av sjukhusets vakter och Erik satte kurs mot honom. Erik hann fram först.

- Är du läkare? Mannen var hysterisk och skrek fram frågan. Utan att vänta på svar fortsatte han: - Ta bort dom här spindlarna som sitter på min kropp! Dom kryper in i öronen på mig och lägger ägg i min hjärna.

Erik klappade honom lugnande på axeln och sa: - De är borta nu, de tål inte sjukhusmiljön, lukten du vet.

Med lägre röst frågade han: - Går du på metadon? Har du tagit nåt annat idag? Du vet att du måste hålla dig borta från allt skit om du går på metadonbehandling, annars kommer spindlarna direkt!

Erik vände sig till den av vakterna som han kände till namnet.

- Jerry, be en av sköterskorna kolla om vår vän här går på behandling hos oss och vem som i så fall är hans läkare.

Erik skyndade iväg efter bären med den trafikskadade, samtidigt som en till bår rullades in med en medvetlös kvinna. På den första bären låg en ung man med ett otäckt sår i bakhuvudet och vänster arm i en onaturlig vinkel. Erik såg genast att han hade passerat gränsen. De vidöppna, stela och oseende ögonen och det faktum att det hade slutat blöda ur såren, förstärkte Eriks åsikt att det var meningslöst att försöka med upplivningsförsök. Ambulansmännen bekräftade att patienten inte hade reagerat på deras primärbehandling.

- Syster, sätt ett EKG. Om det är negativt så dödförklarar jag honom. Klockan är nu fem minuter över tre, skriv den tiden om EKG inte ger något.

Kvinnan, som enligt ambulanspersonalen suttit bredvid föraren, hade skador i huvudet, bröstet och ena knäet. Skallskadorna var allvarligast, det hade uppstått en blodutgjutning på vänster sida. Erik såg att man snabbt måste öppna och dränera för att minska på trycket och han beordrade operation.

- Ska vi inte röntga först? undrade den andra läkaren.

- Det hinner vi inte. Kör iväg henne till operation nu, det är bråttom. Vem opererar? Doktor Buchwald? Ja, det är bra. Säg till honom att jag kommer strax och hjälper till.

De flesta av personalen hade börjat vänja sig vid hans snabba och korrekta diagnoser. En överläkare ifrågasatte en gång Eriks diagnos på en inre skada. Under tiden som patienten röntgades och förbereddes för operation avled han. Obduktionen bekräftade helt Eriks preliminära diagnos. Det stod också klart att patienten troligen skulle ha överlevt om han omedelbart hade opererats. Ingen klandrades, men sjukhusledningen hade ett långt samtal med överläkaren om vikten av att till fullo utnyttja den kapacitet och de färdigheter som kunde finnas hos de enskilda läkarna, oavsett dessas tjänsteställning och antal år i yrket. Sedan dess hade ingen öppet opponerat sig när Erik ställde sina diagnoser på sitt märkliga sätt.

Sam Buchwald stod redan beredd i operationsrummet när Erik kom in efter att ha tagit på sig de gröna kläderna och desinficerat händerna. Han var en äldre, gråhårig man med lugna, bruna ögon under de stålbadade glasögonen.

- Okay Erik, var tycker du att jag ska gå in? Den äldre kollegan hade helt anammat sjukhusledningens nya och lite märkliga policy angående den här unga läkaren med sin oförklarliga förmåga att verka kunna se rätt igenom patienterna.

- Jag tycker du ska öppna här, sa Erik och pekade. Det verkar finnas en rätt stor propp just här.

- Verkar finnas? Jag kan inte gå in och börja skära på måfå om jag inte är säker, så min unge vän, ge mig ett ja eller ett nej, men inte ett kanske.

- Öppna! Erik var säker och hade som vanligt rätt. Blodutgjutningen låg som ett tryckförband och pressade hjärnhinnorna inåt samtidigt som det förhindrade en ruptur av artären med åtföljande störtblödning.

Efter att ha avlägsnat blodklumparna och torkat rent, sydde Sam ihop det trasiga blodkärlet och operationssåret. Han hade nästan helt slutat förvånas över Eriks övernaturliga förmåga att "se" in i patientens kropp och skulle förmodligen bara höja på ena ögonbrynet om det plötsligt skulle dyka upp vita kaniner under operationsbordet. Det är märkligt så fort man vänjer sig, tänkte han. Ett halvår tidigare skulle han ha betraktat sin tilltro till Erik som det definitiva tecknet på en djupgående mental störning. Det var också märkligt hur sjukhusets direktör och de övriga höjdarna svansade för den här unge läkaren som fortfarande befann sig under utbildning. Sam Buchwald kunde ju inte gärna veta att sjukhusdirektionen hade fått en liten fin vink från högre ort att det här var inte någon vanlig student som man kunde köra med hur man ville. Att den här unge mannen hade kontakter högt upp i samhället stod helt klart för dem alla, utom för Erik själv. Han refle-

terade över huvud taget inte på den uppenbara särbehandling som kom honom till del.

Erik hade ett späckat schema med tjänstgöring varvat med forskning och jour de flesta helgerna. I det fallet gjordes ingen skillnad mellan honom och kamraterna. Det var mycket lärorikt men jobbigt, trots att han hade mycket gratis tack vare sin enastående förmåga till röntgenblick. Han var glad åt att kunna koppla på och av denna förmåga, på samma sätt som han kunde göra med telepatin. Det skulle vara outhärdligt att ständigt gå omkring och se in i folks kroppar och tankar, tänkte han. Förmodligen skulle det i längden leda till mentala problem och kanske psykisk sjukdom.

Erik höll visligen tyst med sina extraordinära förmågor, men det hjälpte inte, det pratades ändå en hel del om honom. Mer än en gång hade samtalet stannat av när han dök upp, tills någon efter en stunds talande tystnad tog upp en tråd som de andra tacksamt hakade på. Jag undrar hur de skulle reagera om jag plötsligt skulle börja stoppa blod mitt under pågående operation, så som den glade skotten David Andrews brukade göra, tänkte Erik. Bäst att låta bli om jag vill ha ett någorlunda normalt förhållande till mina kolleger, avgjorde han. Erik tyckte om USA och den öppna och lite gåpåiga stil som var typisk för många amerikaner, särskilt på Västkusten. De största problemen, som han såg det, var de uppenbara klyftorna mellan olika grupper, främst fattiga och rika, och den liberala inställningen till skjutvapen. Han kunde också irriteras över genomsnittssamerikanens brist på allmänbildning. - So you're from Sweden, kunde det låta. Nice country, I've been to Copenhagen once when on a cruiser. Nåja, med en halv dag i varje hamn kunde man kanske inte vänta sig annat.

De amerikanska damer han kommit i kontakt med utanför sjukhuset var också värda ett kapitel i hans livs läxbok. De flesta var ojämförligt mycket mer fixerade vid utseende, statussymboler och pengar än majoriteten av sina systrar i det gamla Europa. De släppte inte heller gärna till med mindre att chanserna att håva hem en bra fångst, "a real catch", var hyfsade. Eriks sexliv hade inte precis blomstrat på sistone.

Tack vare Phil hade han i alla fall fått se en del av Kalifornien. De få dagar det slumpade sig så att båda var lediga samtidigt, gjorde de utflykter med Eriks Jeep. Phil hade visat honom Sunset Boulevard och andra kända ställen i Los Angeles, pekat ut i vilka hus den eller den filmstjärnan bodde och gått på som den värsta reseledare. En helg bilade de till San Francisco, där det allmänt antogs att de var ett par. Phil märkte Eriks släng av bögfobi och bättrade på det hela genom att försöka gå hand i hand med honom på gatan, i likhet med så många andra.

Senare på kvällen förlät Erik honom då det visade sig att Phil hade en tidigare flickvän som dök upp med en snygg väninna i kölvattnet. Båda var blondiner och efter en trevlig middag på en restaurang med en flytande ö i en slags vallgrav med bro och allt, blev det hemgång till före detta flickvännens lägenhet, där det snart stod klart att ingen av dem egentligen var blondin.

Efter partnerbyte tyckte de båda väninnorna att herrarna kunde roa sig med varandra medan de tittade på. Herrarna tittade förskräckt på varandra och insåg att det nog var dags att bryta upp. Innan de ens nått dörren var väninnorna i full färd med att själva praktisera sina förslag om uni-sex, som Phil kallade det.

En kväll veckan därpå, när Erik var ledig och just hade satt i sig en stor skaldjurssallad, ringde Phil och ville komma förbi med en kompis. Kompisen presenterade sig som Mike, eller Mikael Jonsson, och visade sig vara landsmannen med den fantastiska upptäckten som Phil hade pratat om.

Erik bjöd på öl och de satte sig i det rymliga vardagsrummet. De talade engelska för Phils skull.

- Skaplig lägenhet du håller dig med doktorn. Tänk dig såna ytor i Sverige, bara uppvärmningen skulle sluka halva lönen.

Mike var en lång, mager man i fyrtioårsåldern, med nervösa ryckningar i ansiktet när han talade. Han hade kammat håret i kvinnornas absoluta favoritfrisyr, med glesa hårtestar som kammats över en nästan kal hårbotten. Händerna for omkring som dammvippor runt honom som om de sökte varandra och han var som en prototyp för den manodepressiva personligheten, eller kanske den schizofrena, Erik kunde inte avgöra vilket. Ganska snart kom samtalet in på den stora upptäckten, den som skulle förändra och revolutionera hela världen, enligt Phil. Det hade att göra med så kallad frekvensmedicin och elektromagnetisk terapi. Tekniken verkade nog så enkel, det handlade om magnetfält och lysning på kroppen med ficklampor i olika färger. Det tog en stund innan Erik fattade vad det hela skulle vara bra för. Tydligt menade Mike att man på nåt vis skulle kunna lysa in ämnen i kroppen med hjälp av en ficklampa och en rund magnet med hål i mitten. Mikes händer rörde sig nu som om han spelade luftgitarr, de kompade skickligt orden och meningarna som rann ut i en strid ström. Till sist var han tydligt klar med sin utläggning. Händerna hade nu äntligen funnit

varann och flätats ihop för att vila en stund.

- Nå, vad tycker du, fattar du? undrade Phil.

- Det är nog lite oklart är jag rädd. Menar ni att man i princip skulle kunna sluta äta och livnära sig på att lysa in matens energiinneåll i kroppen, eller vad?

Mike suckade lätt som en som är van att bli missförstådd här i världen och drog in ett djupt andetag. Det var som om han tog sats, näsvingarna skälvde och händerna hade fått liv igen.

En halv timme senare trodde Erik att han i princip hade förstått. Han erkände lite motvilligt inför sig själv att det hela inte verkade fullt så galet som han först hade tyckt. Enligt Mike vibrerade olika ämnen i olika frekvenser, något som Erik kände till sedan länge. Mike gjorde en utvikning om homeopati, innan han hittade tråden igen.

- Alltså, arsenik har inte samma frekvens och inte samma kemiska struktur som, låt oss säga, honung, och kaffe ligger ganska långt från C-vitamin på en frekvensskala. Receptorerna på cellerna känner bara igen och tar till sig de ämnen som liksom vibrerar på rätt sätt för just den receptorn, eller som har rätt form för receptorn, men det är ju inget nytt för dig, eller hur?

Erik nickade. Allt detta var känt sedan länge och föremål för omfattande forskning i bland annat immunologi. Han kom ihåg hur han hade läst om dopamin och antipsykotiska mediciner, bland annat klorpromazin och haloperidol. Båda dessa skiljer sig avsevärt från varandra vad gäller kolatomer, benzenringar och molekylernas strukturformel, men båda har en molekylär del som till formen stämmer med formen hos en del av dopaminets molekylära struktur. På grund av detta känns de igen och tas upp av dopaminets receptorer, vilka på så sätt blockeras.

- Tänk dig nu att man kan få vissa partiklar i kroppen att börja vibrera på ett nytt sätt, att ändra en del av sin kemiska struktur och få dem att härma ett annat ämne. Man skulle då kunna skapa falska receptoröppnare och få dessa partiklar att binda sig till, och utöva påverkan på receptorer som egentligen är avsedda för dessa andra ämnen.

- Vilka partiklar skulle det vara? undrade Erik.

- Jag vet inte, men aminosyror skulle kunna vara en kvalificerad gissning tycker jag. En viss aminosyra skulle plötsligt börja uppföra sig som om det vore C-vitamin. Receptorerna för C-vitamin identifierar aminosyran som C-vitamin och binder det till sig, varvid det falska C-vitaminet börjar utöva samma effekt som ett äkta C-vitamin.

- Varför inte ett enzym? undrade Phil.

- Nej, ett enzym deltar bara i en kemisk process, det är en katalysator som inte kan binda sig till ett ämne och tas upp av det. Jag tror mer på en aminosyra, de har ju förmåga att ombildas till nya strukturer, men det kan ju också vara nåt annat av alla de ämnen som flyter omkring i blodet.

- Det är ju ungefär så prioner lurar receptorerna så att den så kallade galna kosjukan kan spridas, sa Phil. Erik kom ihåg hur ställd den etablerade vetenskapen blev när man hittade ännu ett sätt att överföra smitta, utöver bakterier och virus. Prioner kunde ibland mutera och anta en ny, farlig form. Dessa muterade prioner kan inte föröka sig, men de kan överföra sina egenskaper på andra prioner, så att dessa också muterar och blir livsfarliga. På så sätt lurades receptorerna att tro att det var ett vanligt, ofarligt protein och inte ett som hade en dödlig passagerare i lasten.

- Vissa miljögifter, bland andra klorerade bekämpningsmedel, t.ex. DDT, och organiska industrikemikalier, som PCB och dioxiner med flera, har visat sig ha en förmåga att efterlikna könshormonerna testosteron och östrogen. När dessa hormonhärmar tar sig in i cellerna hos djur eller människor, via receptorerna för könshormoner, kan det bli kaos i hormonsystemet. Sälarna i Östersjön var nära att stryka med på grund av det, som du kanske minns, fortsatte Mike.

- Sist, men inte minst, vill jag nämna "Micro-cluster water", en patenterad metod där ett ämne läggs i destillerat vatten som cirkuleras genom en laserstråle och ett magnetfält, så att den information som ämnet innehåller överförs och stämplas in i vattnet. Vattnet blir nu bärare av ämnets egenskaper och kan användas istället för ämnet, som kan vara vissa näringsämnen, mediciner och liknande. Så, som ni ser, så finns det viss forskning på det här området.

- Läkemedelsföretagen är förstås måttligt förtjusta i det här och gör vad de kan för att misskreditera de som sysslar med såna här saker, avslutade Mike.

- Så genom att lysa på ett ämne med en ficklampa kan man tillföra kroppen detta ämnets egenskaper, menar du?

- Nej Erik. Fullt så enkelt är det inte, men nästan. Det behövs en magnet också och effekten blir större om man använder ett färgat filter istället för vanligt ljus. Om du vill kan jag demonstrera det hela för dig och visa lite tabeller och statistik över prov som jag har gjort.

De beslöt att träffas igen en lördag om två veckor när både Phil och Erik för en gångs skull var lediga samtidigt.

Tre månader senare var Erik övertygad. Mike hade under en längre tid testat sin teori på olika försökspersoner och kunde visa statistik som var minst sagt sensationell om den stämde. Där fanns en kvinna som fick medicin för bristande sköldkörtelfunktion inlyst av Mike, en man fick blodtryckssänkande medicin inlyst och en grupp diabetiker slapp ta sina insulinsprutor. Ett antal idrottsmän delade på en kapsel innehållande anabola steroider, samma kapsel användes för hela gruppen, gång på gång. Några av dem hade med framgång tävlat under tiden och genomgått de vanliga kontrollerna för dopning utan problem.

- De här människorna som får sina mediciner inlysta står hela tiden under läkarkontroll, det vill säga, deras läkare tror att de medicineras på vanligt sätt. Om nåt skulle gå snett så är det ju bara att sluta lysa och be dem börja ta medicinen igen. Vilket vi alltså inte har behövt göra...

Mike tittade sig omkring. De satt i hans vardagsrum och på bordet låg tabeller och utskrifter av olika tester och utvärderingar av dessa. Erik och Phil hade ställt frågor, mest angående testernas tillförlitlighet och möjligheten av placeboeffekt.

- Jag har ju inte de resurser som ert sjukhus till exempel har, hade Mike svarat. Därför har jag inte kunnat testa så många personer som jag skulle önska. Jag skulle vilja kunna testa två grupper; en grupp som lyser in äkta vara och en som lyser in en placebo. Båda grupperna borde kontrolleras så att de inte kan fuska och medicinera i smyg och testledarna skulle inte veta vem som lyser in vad, äkta grejor eller placebo.

- Även om placeboeffekten ofta är underskattad, så tror jag inte att den kan förklara de här resultaten, sa Phil.

- Just det. I styrkegruppen, det vill säga idrottarna, så var det flera som var öppet skeptiska till det hela och bara ställde upp för att vara hyggliga mot mig. Jag har vissa kontakter i de där kretsarna sen tidigare, sa Mike. Erik undrade vad de kontakterna bestod av. Hade Mike sysslat med försäljning av förbjudna hormonpreparat och liknande? Det verkade inte otroligt med tanke på hans kunskaper i området och uppenbara känningar i branschen. Kanske var han helt enkelt ute efter att hitta ett ofarligt och effektivt substitut för de omdebatterade dopningsmetoderna? Det skulle onekligen kunna revolutionera idrottsvärlden. Eller siktade Mike högre? Lite utpressning mot några av de stora läkemedelsföretagen kanske? De skulle säkert göra allt för att mörklägga hela projektet, bara de först blev övertygade om att det inte var fråga om en bluff.

Phil var eld och lågor, men Erik bestämde sig för att inte bli alltför engagerad i det hela, det var ju trots allt Mikes idé från början. Om Mike kan slå mynt av det här så är det honom väl unt, tänkte han.

Kapitel 25

Erik drömde att han slogs med mongolen. Han måttade slag efter slag mot det hänflinande ansiktet, men allt han träffade var luft. De grymma, smala ögonen betraktade honom föraktfullt och samtidigt med en viss förväntansfull nyfikenhet, som om mongolen undrade vad denna sentida version av hans son härnäst skulle hitta på. Han tittade roat på medan Erik försökte sig på en av Farsans karatetekniker. Sparken hade träffat mongolen i tinningen om han hade stått kvar, vilket han inte gjorde. Istället dök mongolen oförklarligt upp bakom Erik och kopplade ett kvävande grepp över halsen. Erik försökte skrika: Du kan inte döda mig, jag är din son! Det ringde i huvudet och han tyckte att han inte fick luft. Ringandet fortsatte högre och högre, tills han vaknade. Det var dörrklockan han hade hört och han satte sig upp, fortfarande lite desorienterad. Var det möjligt att hela drömmen hade utlösts av ringsignalen? Han tyckte sig komma ihåg någon historia om en man som hade drömt att han skulle halshuggas under franska revolutionen. Drömmen var rätt lång och mycket realistisk, allt från färden på bödelskärran, den skrämmande mobben och till sist giljotinen som susade ned och slog till honom varvid han vaknade. Han hade ramlat ur sängen och fått en lampa eller nåt i skallen, vilket tydligen hade utlöst hela drömmen på en bråkdels sekund.

Det var Phil, en mycket uppskakad Phil. - Herre Gud, Erik, jag har stått här en hel evighet och ringt på. Jag trodde inte du var hemma och skulle just gå.

- Vad har hänt? Har en av dina gamla rara tanter stämt dig för felbehandling?

- Släpp in mig för fan! Det här är inget jävla skämt, hela helvetet har brutit ut! Mike är död, mördad av den där jävla medicinmaffian och nu är de ute efter mig tror jag.

Efter ett par koppar starkt kaffe hade Phil slutat att skaka och svära i varannan mening. Han drog sin historia en gång till, och denna gång lite mer sammanhängande och lättare att följa med i.

Mike hade hittats död i sin lägenhet med en spruta dinglande i ena armvecket. En överdos, sannolikt horse, men det skulle obduktionen utvisa. Typisk olyckshändelse eller självmord enligt polisen, men Mike hade aldrig brukat något starkare än marijuana, och aldrig någonsin injicerat någonting, det var Phil helt säker på. Marta Sanchez, en kvinna i lägenheten bredvid, hade sett Mike komma hem kvällen innan i sällskap med två typiska junkies, ovärdade typer, riktiga sluskar, inte alls som de som Mike brukade synas med. Marta hade också tipsat polisen om Phil, som hon hade träffat hemma hos Mike på en fest där Phil hade blivit berusad och försökt etablera lite mer intim kontakt med lilla kurviga Marta i Mikes kök. Det hade inte blivit nåt, men Marta hade kvar Phils telefonnummer, hon hade lovat ringa honom. Det blev istället polisen som ringde och bad honom inställa sig dan därpå för att besvara några enkla frågor och eventuellt identifiera liket på bårhuset. Ett enkelt rutinärendet för Los Angelespolisen, ett bland bara alltför många denna natt, liksom de flesta andra nätter.

Phil hade blivit skärrad och försökt ringa Erik, som inte var hemma förrän efter midnatt. Så Phil hade ringt Marta och åkt hem till henne. De gick till en bar i närheten för att prata och det var där det hade hänt, eller rättare sagt, det hade inte hänt, för då skulle inte Phil sitta i Eriks kök och dricka kaffe nu!

Detta lite kryptiska uttalande fordrade en mer utförlig förklaring, och Phil fortsatte: - Vi hade suttit där i kanske en halvtimme i ett bås för oss själva, när jag plötsligt kände mig iakttagen. Två män satt vid bardisken och jag märkte hur den ene av dem då och då försökte iaktta mig, liksom i smyg. Ja, du som är klärvoajant och jag vet inte allt, vet nog vad jag pratar om. En sån där oförklarlig känsla man kan få, man bara vet en sak, fattar du?

Erik nickade utan att kommentera sin av Phil påstådda klarsynthet.

- Jag fick för mig, nej, jag visste, att jag stod på tur, att det inte var meningen att jag skulle få tillfälle att prata med vare sig polisen eller nån annan. Och nu hade jag dragit in Marta i det hela. De där männen kunde ju se att vi inte direkt satt och snackade om hur kära vi var, så Marta låg nog också illa till.

- Hur såg de ut, de där männen?

- Jävligt vanliga, utom på en punkt.

- Vad då?

- Ögonen. De hade reptilögon. Kalla, hårda ögon utan djup och känslor som observerade och tog in omgivningen. Det låter lite överspänt, men jag har sett såna ögon tidigare hos en del av de skottskadade som vi fått in efter uppgörelser i den undre världen. Mördare och psykopater, folk man helst inte åker hiss ensam med.

- Så vi kopplade på våra högerhjärnor för att bli lite kreativa, fortsatte Phil. Och planen funkade i all sin

enkelhet.

- Vad gjorde du? Ringde du till polisen?

- Nej, bättre upp! De hade inte tagit mig på allvar. Jag rasade ihop där vid bordet och Marta började skrika att man måste ringa efter ambulans, hennes pojkvän hade fått en hjärtattack! Om det är något amerikanska barägare inte vill ha, så är det ett dödsfall i sina lokaler, med risk för skadeståndsprocesser och allmänt dålig good will, så ambulansen var snabbt på plats. Marta följde med så klart och jag spelade min roll väl, så väl att jag sen fick ett litet helvete att förklara för Desmond och Harry att det hela var ett missförstånd, man hade misstagit en ofarlig black out, till följd av för lite sömn och för mycket sprit, för en hjärtattack.

- Så de körde dig till vårt sjukhus?

- Ja, det är klart. Till sist lyckades jag övertyga Desmond, som tog emot vid akutintaget, att det hela var ett stort misstag, att jag var okey och inte behövde läggas in. Harry var sur som en citron och ville kalla på bakjouren, men vi fick honom att avstå. Jag får nog ta ett snack med de där båda över en öl när det här är över, det vill säga om jag fortfarande är i livet...

- Och Marta?

- Vi vågade inte lämna sjukhuset den vanliga vägen utan smet ut bakvägen, personalutgången du vet, där borde det ju inte finnas nån som stod på pass. Marta tog en taxi till en kompis som bor i en annan del av stan, hon vågade inte ens åka hem till sin syster, och ännu mindre hem till sig själv. Jag följde med och nu är jag här, som du ser.

- Hjälp mig Erik, jag vet inte vad jag ska ta mig till!

- Polisen...

- Du tror väl inte att de sväljer hela den här historien - att Mike är ett offer för lejda mördare, inhyrda av nåt uppskrämt läkemedelsföretag!

- Ring dig sjuk Phil. Skyll på överansträngning, det backas ju upp av Desmond och Harry och av mig, om det behövs. Du får stanna här hos mig tills vidare, men gå inte ut, svara inte i telefon och öppna inte dörren för någon. Ring Marta och försök få henne att göra samma sak, övertyga henne om att det är ingen lek. Hon kan ju annars vid närmare eftertanke få för sig att det nog inte är så allvarligt, att du har börjat hallucinera eller nåt sånt. Vet hon var du är nu, för resten?

- Ja, jag berättade om dig, det var kanske dumt...

- Det kan inte hjälpas. Bara hon fattar att hon måste hålla sig undan ett par dar. Jag ska gå på nu klockan nio och bör vara tillbaks vid sex eller sju. Slå inte in skallen på mig när jag kommer hem, jag ringer tre korta, tre långa och tre korta på ringklockan innan jag öppnar.

- SOS, det betyder ju hjälp. Kommer från "save our souls".

- Ja, är inte det precis vad du behöver just nu? Nån som hjälper dig och räddar din amerikanska kapitalistsjäl och kanske får dig att anamma den socialistiska synen på världen?

De skrattade. Phil hyste inga varmare känslor för vare sig socialister, kommunister eller andra människor på vänsterkanten. De var alla "commies", nåt slags farliga djur som man måste akta sig för. Erik hade förgäves försökt förklara skillnaden mellan svenska socialdemokrater och kommunister, men blivit tvungen att ge upp inför den kompakta mur av oförstånd som restes mellan dem.

- Det finns mat och öl i kylskåpet, känn dig som hemma. Jag köper mer på vägen hem. Men sätt inte på teven och slamra inte i köket. Jag är ju på jobbet, så ingen är hemma, okay?

Phil öppnade efter de sista tre korta signalerna. Han såg ut som en av patienterna som hade kommit in på akuten samma dag med akut blindtarmsinflammation, vilket Erik lät honom veta.

- Ta dig en dusch och raka dig, du kan låna min rakhyvel. Du ser ju ut som en utskiten vindruva. Här har du lite rena kläder. Jag fixar käk under tiden, för du har väl inte ätit på hela dan heller. Sen ska vi hålla krigsråd, du och jag.

En timme senare såg Phil ut som sitt gamla jag igen där han satt i köket med ett skrivblock på det avröjda bordet.

- Är du helt säker på att Mike blev mördad, att han inte knarkade utan att vi visste något?

- Ja Erik, han blev mördad, var så säker.

- Vem?

- Förmodligen Nova Lab, möjligen Schillers, men det är mindre troligt. Mike kontaktade båda, men det var bara Nova som visade nåt intresse, hos Schillers blev han mer eller mindre utskrattad och i det närmaste ut-

slängd. Nova började testa metoden för över en månad sedan, de försökte lysa in olika ämnen, det berättade Mike för mig förra veckan. Jag försökte ringa dig men du var inte hemma, så jag tänkte berätta det senare, det var ju ingen direkt brådska tyckte jag. Du vet ju hur lång tid det tar att labba, kolla, testa om och dubbelkolla. Både Mike och jag räknade med att de skulle hålla på flera månader innan vi skulle höra från dem.

- Men varför mörda honom? Kunde de inte gett honom ett jobb som projektledare eller nåt och en skaplig hacka för idén, om den visade sig vara bärbar?

- Han kanske begärde för mycket. Eller så ville de tysta ned det hela. Det kunde ju bli ett dråpslag för dem, ja för hela läkemedelsindustrin, om folk skulle börja lysa in mediciner och annat. Tänk dig själv Erik, hur grannarna springer och lånar av varann, som när man behöver en kopp mjöl för att laga mat och inte vill springa till affären. Jo, förlåt att jag stör Mrs Smith, det är så att min man har sån huvudvärk, så kanske jag kunde få låna en värktablett till imorgon? Förresten skulle jag passa på att lämna tillbaka kapseln med östrogen, jag har lyst in den under en vecka och nu har vallningarna gått över, tack så hemskt mycket!

- Ja, försäljningen skulle nog sjunka som ett ankare vid en störtankring. Vet Nova att jag är inblandad?

- Inte vad jag vet. Det är ju mest Mike och jag som har sysslat med det här, du har ju så att säga bara varit med på ett hörn. På de testrapporter som Mike lämnade dem figurerar bara han och jag med namn.

- Vi gör så här: Du skriver ned en rapport om metoden, hur den utvecklades, hur man gör och så vidare. Använd vanliga ord, skriv enkelt så att vem som helst förstår, en bruksanvisning helt enkelt. Jag drar kopior imorgon på jobbet och ser till att de skickas till några utvalda personer, att öppnas endast i händelse av min död.

- Vilka personer?

- Det vill du inte veta Phil, om du tänker efter...

- Du menar så jag inte kan tjalla, inte ens under tortyr?

- Till exempel.

- Det låter uppmuntrande!

- Ja, din situation är ju inte så uppåt just nu, men det ska vi ändra på. Vi ska trycka till de jävlarna riktigt ordentligt för vad de har gjort, lita på mig!

- Din tokiga jävla svensk! Sätt lite voodoo på dem!

- Jag har funderat på det. Jag måste bara dra loss ett hårstrå från deras högste boss först.

- Eller dra ut en nagel!

- Utan bedövning! För första gången på över ett dygn skrattade Phil.

Erik gick smågnolande in till sjukhusdirektörens sekreterare. - Har jag sagt dig idag hur vacker du är? sa han till den bastanta färgade kvinnan bakom skrivbordet.

- Och vad vill du? Om det är en träff så är du tjugo år för sent ute, och om du tror att jag tänker skicka de där breven som du försöker gömma bakom ryggen, så är du också ute och cyklar.

- Cynthia, hur kan du vara så hård och misstänksam mot mig? Jag vill inte gifta mig med dig, jag behöver en mogen kvinna vid min sida, inte en flicksnärta som du. Men vi kan väl åka på kärleks..., jag menar, solsemester till Hawaii en vecka, bara du och jag?

- Det är tur för dig att du är svensk och kan skylla på att du blivit uppfostrad med all den där fria kärleken, annars skulle jag anmäla dig för sexuella trakasserier, din skojare. Se så, ta hit de där breven nu innan nån ser det, du är ju alldeles hopplös vet jag!

- Och du är solen i mitt liv! Vilket hotell ska jag boka åt oss?

- Ge dig iväg innan jag ringer efter vakterna!

- Cynthia, du krossar mitt hjärta! Du vet inte vad du går miste om...

Han försvann småvisslande. Cynthia skakade på huvudet och log. De var sig lika, en del av de där unga läkarna. Framfusiga och fräcka, men oftast med en charm som de visste att hon inte kunde motstå. Hon log igen och la de tre kuverten i lådan för utgående post. Hade hon tittat efter närmare, hade hon sett att ett av breven skulle sändas express till Sverige på sjukhusets bekostnad. Det var till Berglund. De andra breven var till William Trias och en viss Donald Leach, den advokat som hjälpte Erik med alla juridiska procedurer och finter som hörde till utövandet av läkaryrket i USA. Inuti det stora kuvertet låg ett mindre kuvert och ett kortfattat brev som talade om att det mindre kuvertet skulle överlämnas till de tidningar som de var adresserade till om Erik skulle avlida, skadas vid en olycka, bli svårt sjuk, eller helt enkelt försvinna.

Så fort Erik fick en stund över ringde han upp Nova Lab från telefonen i vilorummet.

- Det här är doktor Erik Bergman från UCLA's forskningscenter. Jag vill tala med en av era forskningschefer. Nej, jag vet inte vad han heter, vem som helst av dem går bra antar jag.

- Edward Letzer. Vad kan jag stå till tjänst med?

- Jag heter Erik Bergman och forskar på UCLA, molekylär biologi bland annat. Jag skulle vilja tala med någon som håller i ett projekt om magnetinlysning, alltså den metod som en viss Mike Jonsson har presenterat för er.

Det blev tyst en stund i andra ändan, tillräckligt länge för att övertyga Erik om att han var på rätt spår. I annat fall vore det ju en naturlig reaktion att fråga vad det var för slags projekt och vem Mike Jonsson var.

- Hm, vad sa ni att ni hette? Dröj ett ögonblick så ska jag koppla er vidare till min chef.

Erik fick vänta ett par minuter, tillräckligt lång tid för Letzer att förbereda sin chef på samtalet antog han.

- Van Anken här. Det var en behaglig röst med stål i botten, en äkta direktörsröst. Tydligt ansåg inte Van Anken att han behövde presentera sig med varken förnamn eller titel. En självsäker man.

- Mitt namn är Erik Bergman. Jag är, eller rättare sagt var, vän och medhjälpare till Mike Jonsson.

- Jaha? Rösten var vänligt neutral och avvaktande. Van Anken tänkte inte visa sina kort och Erik beslöt sig för att gå på offensiven direkt.

- Jaha vad då? Försök inte vara stöddig mot mig, för då lägger jag på luren!

Det hördes inget klick i luren och Erik fick den bekräftelse han ville ha.

- Jag väntar... sa Van Anken.

- Möt mig klockan nio ikväll på restaurang Pacific, ni får ringa dem och boka bord, det kan ni säkert ordna. Kom inte sent och kom ensam.

Erik la på utan att låta Van Anken hinna svara.

En halv timme innan mötet parkerade Phil två kvarter från restaurangen.

- Hämta mig klockan tio. Om jag inte står utanför entrén väntar du en kvart, sen ringer du Willy Trias, här är hans telefonnummer. Det är bättre att vi är överdrivet försiktiga om det visar sig att du har rätt, att de faktiskt är kapabla att ta livet av folk för den här affärens skull. Jag läser menyn i deras fönster som tecken på att allt är som det ska, gör jag inte det så kör du bara förbi utan att stanna och ringer Willy, comprendido?

- Sí amigo.

Erik slog en lov runt restaurangen utan att se något misstänkt, vilket han inte heller hade väntat sig att göra. Strax före nio gick han in.

Pacific var ett välkänt ställe, livligt frekventerat av börsmäklare, folk i försäkringsbranschen och jurister. Erik kunde känna sig rätt säker där, stället höll sig med en beväpnad vakt, diskret placerad i bakgrunden.

- Doktor Bergman?

Van Anken var en smärt och solbränd man i sextioårsåldern. Kostymen var dyr, handslaget varmt och fast och det grå håret välfriserat.

De beställde och småpratade utan att nämna det egentliga skälet till mötet. Van Anken berättade i allmänna ordalag om Nova Lab, deras verksamhet och framtidsplaner. Det lät flott, framgångsrikt och visionärt. Erik väntade ut honom, och vid kaffet kom det.

- Du hade ett förslag som du ville diskutera, om jag uppfattade dig rätt?

- Ja, jag vill sälja en idé, ett koncept åt er.

- Fortsätt.

- Det handlar om hur man med hjälp av en ficklampa och en magnet kan lysa in olika ämnen i kroppen. Ja, egentligen lyser man ju inte in själva ämnet, det går ju inte, utan ämnets frekvens, som du nog förstår. Ämnet kan vara ungefär vad som helst, en medicin till exempel.

- Hm, det låter intressant...

- Och bekant kanske?

Van Anken ignorerade det sista. Istället sa han: - Vårt företag har som policy att aldrig diskutera affärer eller föra förhandlingar på krogen. Bland annat på grund av risken för avlyssning, stället kan ju vara buggat i förväg av motparten. Jag föreslår därför istället ett möte på vårt kontor här i LA, där kan vi prata fritt. Naturligtvis måste du då gå igenom vår säkerhetskontroll, liksom alla som tillåts komma upp på femte våningen, där direktionen håller till. Inga kameror, bandspelare och liknande, är det OK?

- Naturligtvis. Vad sägs om klockan ett?

- Utmärkt. Jag skickar en bil att hämta dig, du blir hemkörd sedan. Och jag insisterar på att få betala notan

här ikväll. Det har varit ett sant nöje att lära känna dig doktor Bergman, eller ska jag säga Erik?

- Doktor Bergman går bra.

Till sin tillfredsställelse såg Erik en lätt ryckning i ena ögonlocket, i övrigt lyckades Van Anken hålla masken. Eriks intuition hade lett honom rätt, snobbandet med att inte presentera sig med en imponerande titel berodde just på att den här mannen tyckte att han hade en väldigt fin och märkvärdig sådan, men ville att det skulle komma fram som av en slump för att höja effekten. Erik hade hittat fiendens första svaga punkt.

En svart limousin med chaufför körde fram när de kom ut på gatan.

- Får jag nöjet att erbjuda doktorn skjuts hem?

Van Anken lyckades inte helt hålla bort en ironisk underton. Förmodligen var han i likhet med många andra höjdare i sin bransch inte bara före detta läkare utan kanske docent eller professor i någon medicinsk specialitet. Och nu hade han blivit förolämpad av en mycket yngre och ännu ej färdigutbildad läkare.

- Nej tack, jag har också egen bil med chaufför - en kompis kör. Van Anken avstod från att le artigt. En till poäng åt mig, tänkte Erik lite elakt. Nu är han mer ur balans än han är van vid.

- På återseende då doktor Bergman.

Erik nickade lätt och vände sig demonstrativt om för att studera menyn i skyltfönstret vid entrén. Klockan var fem minuter över tio.

- Jag tror att de har svält betet, åtminstone till hälften. Och jag har nog fått en fiende på köpet, berättade Erik medan de körde hem.

- Vad ska du säga till dem imorgon?

- Inte så mycket. De kommer nog att säga desto mer när de hör mitt förslag.

- Som är?

- Femtio miljoner, tjugofem åt dig och tjugofem åt mig.

Phil var nära att krocka med en lyktstolpe och bromsade in vid vägkanten.

- Du är inte klok! Menar du italienska lire eller nåt sånt?

- Äkta US dollars. På hemligt sifferkonto i Schweiz. Jag sätter min advokat att jobba på det, vi vill ju inte skatta bort det.

- Din galna, jävla svensk! upprepade Phil gång på gång under resten av färden. Det lät som ett mantra, och fungerade som ett sömnmedel på Erik där han satt i framsätet.

Kapitel 27

Frank Gleason var en skicklig förhandlare. Enligt det slutliga avtal som styrelsen efter viss tvekan hade godkänt, och som han lyckades få Erik och Phil att anta, förband de sig att inte avslöja och inte forska i metoden magnetinlysning, vilken kortfattat beskrevs i en bilaga. För detta uppbar de båda ett engångsbelopp på fem miljoner dollar, en miljon kontant och resten insatt på de sifferkonton som Eriks advokat hade skaffat dem i Tyroler Bank i Zürich. De resterande pengarna, fyrtio miljoner dollar, hade förts över till ett särskilt konto i samma bank. Beloppet skulle utbetalas årligen med en miljon dollar till var och en av dem under tjugo år efter godkännande av Nova Lab, ett godkännande som innebar att de båda hade följt kontraktet. Vid kontraktsbrott återfördes pengarna till Nova Lab, som då också skulle kräva återbetalning av redan utbetalda belopp. Så snart Melwyn Fleetwood kände sig någorlunda säker på att faran var avvärd, åtminstone för stunden, började han smida planer på hämnd. Han kunde inte glömma den förödmjukande behandling och skymf Erik utsatt honom för under mötet. Att döda Erik var inte att tänka på, säkert hade han ett antal brev liggande som tidsinställda bomber, färdiga att skickas iväg att brisera om något sånt skulle hända honom. Det var bättre att skrämma honom, ge honom en läxa han aldrig skulle glömma... Han ringde Frank Gleason och bad denne ordna ett möte med en av topparna i familjen Campino. Det var inte första gången Fleetwood vände sig till maffian för att få hjälp med kinkiga problem.

Erik stod fast vid sitt beslut att återvända till Sverige. Phil hyrde en flott lägenhet och köpte en ny bil, i övrigt levde de ungefär som förut, utan nyrika vanor. De bestämde sig för att hålla sin del av kontraktet så länge som Nova Lab också gjorde det. Erik planerade att stanna de två månader som återstod av terminen och sedan ta en månads semester för att resa runt och se mer av USA än bara Kalifornien.

- Hej Bertil, det är Erik.

Bertil Bygård lät inte förvånad, det verkade som om han hade väntat på Eriks samtal.

Erik berättade vad som hade hänt och om uppgörelsen med Nova Lab.

- Var försiktig Erik, det är ena lömska typer det där. Jag har en känsla av att det kommer att bli trassel av nåt slag. Jag ska titta lite närmare på det där och ringer dig om ett par dar.

Erik undrade hur Bertil Bygård skulle "titta" på Nova Lab, men sa inget. Han mindes deras första möte i Hälsans Hus, där Bertil visade att han var klärvoajant.

Bertil Bygård ringde redan nästa dag, mitt i natten, på grund av tidsskillnaden.

- Du och din kompis är i fara, Erik. De där människorna håller på att koka ihop nånting, fråga mig inte hur jag vet det. Du måste ha trampat hårt på flera ömma tår, det är fråga om känslor, känslor av förlorad prestige, av att ha blivit förolämpad och av att vilja hämnas. Säger det dig nånting?

- Jo, jag gick nog åt dem rätt hårt, de är nog ordentligt förbannade. Men de är ju affärsmän. Inte låter de väl sina känslor styra i affärer?

- De är människor Erik. De reagerar precis som du och jag. Det är sant att normalt har de en hög grad av kontroll, men det finns alltid en gräns för vad varje människa tål, och den gränsen verkar du ha gått över. Du styrdes ju också av dina känslor då, inte sant?

- Jo, jag hade roligt på deras bekostnad, det erkänns. Det var kanske dumt...

- Ja det var det, men du är ju som du är och nu är ju skadan redan skedd. De håller på och planerar hur de ska komma åt dig och din kompis. Jag vet inte vad de tänker göra, men ni behöver hjälp. Lyssna nu noga och skriv ned vad jag säger. Du ska ta dig till ett indianreservat som heter Pine Ridge, som ligger i South Dakota. Stammen som bor där kallas Oglala Lakota, de tillhör de så kallade siouxindianerna. Se till att du är där nästa lördag. Fråga efter Wapiya.

- Vem ska jag fråga?

- Vem som helst. Du är väntad. Du kommer att stanna där en vecka. Och en sak till - du får inte äta eller dricka nåt under lördan.

- Vad har du nu hittat på för hokus pokus Bertil? Ska de trä pinnar i bröstmuskeln och hissa upp mig runt en indiansk midsommarstång för att jag ska börja se syner? Kan vi inte köra den svenska varianten istället med lite folkdans och en rejäl fylla?

- Jag trodde att du hade slutat supa.

- Jag skojade bara, och det vet du. Men jag har ingen större lust att vara med om nån slags soldans, eller vad nu dina indianpolare kan få för sig att göra med mig.

- Våra indianpolare Erik, de är även dina vänner. Hej så länge, vi ses snart.

Erik satt en stund och stirrade på telefonluren, så ringde han upp sjukhuset och begärde ledigt en vecka. Han hade samlat på sig en hel del ledighet, så det var inga problem.

- Indianreservatet? Det är lätt att hitta, sa mannen vid Avis biluthyrning. Följ bara vägen här på kartan så hamnar du där, det går inte att ta fel.

Erik hade tagit flyget till Rapid City i sydvästra delen av South Dakota. Det var fredag och han hyrde en fyrhjulsdriven Jeep för att starta tidigt nästa dag. Mannen på biluthyrningsfirman kunde också rekommendera ett bra motell en bit utanför staden, på vägen mot Pine Ridge reservatet. Erik kom ihåg ordern att inte äta och dricka nästa dag och laddade därför upp med en rejäl middag innan han gick till sängs.

Han startade tidigt på morgonen. Det blev allt varmare ju högre solen steg. Trots bilens luftkonditionering började Erik känna sig törstig. Han sneglade på vattenflaskan i hållaren bredvid förarsätet och till sist tog han ett par klunkar och drabbades omedelbart av dåligt samvete. Han fick en känsla av att Bertil såg honom, öppnade bilrutan och hällde ut vattnet.

Efter ett par timmar kom han till reservatgränsen. En träställning med text hälsade honom välkommen till indianreservatet Pine Ridge och efter en stund började ett och annat hus dyka upp längs vägen. De såg ganska ruckliga ut, inte alls som de välskötta villor han hade vant sig att se i Kalifornien. På gårdsplanen stod oftast en pickup och i regel ett eller två gamla bilvrak. Han såg inga människor. En bensinstation verkade vara öppen och Erik körde fram till pumparna. Innan han hann kliva ur bilen stod en gammal skrynklig indian vid framdörren. Han tittade frågande på Erik som sa: - Fill her up please.

Gubben tittade oförstående på honom och Erik undrade om han kanske inte förstod engelska. Han hade hört talas om att en del gamla urinnevånare inte talade mer än hjälplig engelska och att de ibland låtsades inte förstå.

Efter att ha upprepat sin begäran öppnade Erik tanklocket och pekade på bensinpumpen. Gubben fyllde tyst på bensin och pekade på summan som pumpen visade. När han fick betalt sa han: - Vem söker du?

- Varför tror du att jag söker nån?

- Vem söker du? upprepade gubben och såg på honom.

- Jag söker Wapiya, sa Erik.

- Vänta lite. Gubben linkade in till kontoret och Erik såg genom fönstret hur han talade i telefon med någon.

Efter en stund kom han ut och sa: - Vänta här.

Värmen var tryckande och Erik bestämde sig för att sätta på luftkonditioneringen och vänta i bilen. Indianen försvann in på sitt kontor och han var ensam.

Han dånade till och vaknade av att någon knackade på bilrutan. Det var en man i hans egen ålder, indian att döma av utseendet, klädd i jeans, t-shirt och keps. Erik öppnade dörren och klev ut. Värmen slog emot honom som en varm vägg och han ångrade att han hade hållt ut vattnet.

- Jag är Elroy "Swift Wolf" Ross. Välkommen till vårt land.

- Tack. Jag är Erik Bergman från Sverige. Jag söker en man som heter Wapiya.

- Kör efter mig.

De körde in på en mindre väg. Till slut försvann vägen helt och de kom in i Badlands. Erik var glad att han hade hyrt ett terränggående fordon. Det månliknande landskapet var torrt och sterilt, sten och klippor, en och annan vindpinad, knotig tall och torrt gräs var i princip de enda växterna. Efter en halv timme kom de fram till ett litet hus som låg inklämt bakom ett stort klippblock. Framför huset låg en liten köksträdgård och man kunde se locket till vad som måste vara en brunn. Längre bort låg ett mindre hus och en corral, uppförd av pålar nedstuckna i jorden och sammanfogade av långa stänger och slanor. Två hästar tittade nyfiket på dem, en hund skällde och kom fram och nosade på dem innan han återgick till sin siesta i skuggan av klippblocket. Allt gav ett intryck av enkelhet gränsande till fattigdom, men stället var ändå rätt prydligt, inga bilvrak och annat skräp på tomten, som på de flesta andra ställen Erik hade passerat.

- Har du nån tobak? undrade Elroy.

- Nej, jag röker inte, svarade Erik.

Elroy skakade på huvudet och log. - Här, sa han, ta det här. Och han räckte Erik ett paket Bull Durham. Du kan inte komma till Wapiya utan tobak, i varje fall inte första gången.

De gick fram till dörren. Elroy öppnade utan att knacka och gav Erik tecken att gå in. Det var skumt i rummet, det enda ljuset kom från ett litet fönster vid ena långväggen. Under fönstret stod ett bord med fyra stolar, i hörnet en spis, en vask och en enkel köksbänk. En soffa, två fåtöljer och en teve fullbordade inredningen. Två dörrar visade att det förmodligen fanns ett eller två sovrum längre in i huset.

När Erik hade vant sig vid den dunkla belysningen från fönstret såg han att det satt en man i en av fåtöljerna. Elroy gick fram till mannen och sa något. Erik stod kvar nära dörren tills de vinkade fram honom. Han gick fram och sa: - Jag har kommit för att träffa Wapiya. Jag har med mig tobak.

Wapiya tog emot tobaken utan att ändra en min. Han var en man i sjuttioårsåldern, klädd i vita mäns kläder, men i övrigt i alla avseenden ur bilden av den indian han var. Det grå håret var flätat och ansiktet färat av ett långt liv på prärien.

- Välkommen, sa han på engelska. Jag har sett fram emot att träffa dig. Sätt dig här bredvid mig så jag får se på dig.

Erik hade en känsla av att ha sett Wapiya tidigare, han verkade sällsamt bekant. De satt mitt emot varandra och Wapiya tittade forskande på honom med sitt blåa och sitt bärnstensgula öga. Det är ju Bertil! tänkte Erik. Men bortsett från ögonen och en viss likhet i profil, var han inte så lik Bertil upptäckte han.

- Ja, vi har känt varandra för länge sen. Ditt namn var Mahto och du var min vän. Det är gott att träffas igen.

- Är du inte Bertil Bygård, min svenske vän och lärare, som på nåt sätt har förvandlat sig till indian?

- Jag är Wapiya, medicinman och en andlig ledare för Oglala Lakota. Denne man som du kallar Bertil var en stor medicinman i vår stam för länge sen. Liksom Mahto har han fötts igen i det kalla landet på andra sidan de stora vattnen. Vi kände varandra alla tre och jag hälsar dig välkommen.

Erik stirrade på Elroy, som för att få svar. Elroy undvek hans blick.

- Wapiya, medicinman för Oglala Lakota, är du en levande människa, en människa av kött och blod?

Wapiya tog hans hand och förde den till sitt bröst. Erik kunde känna hjärtats slag och kroppsvärmen från den gamle mannen, det kändes nog så levande.

- Din vän Bertil har fört dig till mig. Han är här hos oss nu, men du kan inte se honom. Vi ska tillsammans återskapa en krigare från länge tillbaka, en stor krigare som har hjälpt dig och kommer att hjälpa dig igen.

- Mongolen, sa Bertil.

- Han heter Tienogai och var en stor krigshövding för ett vilt ryttarfolk som erövrade stora delar av den värld där både vita och snedögda människor bor. Han var din far, själv hette du Ktirgis. Det ska bli intressant att träffa denne man.

- Har du druckit eller ätit idag?

- Jag drack lite vatten, men det är flera timmar sen.

- Bra. Du ska först renas i "initi", det som de vita kallar "sweat lodge". Sen ska du genomgå "hanbleceya", som är vårt namn på sökandet efter visionen.

Elroy Ross hade under tiden tagit fram ett höftskynke, mockasiner och en liten skinnpåse som han hängde i en rem runt halsen på Erik. Han betraktade honom och skrattade. - Nu ser du verkligen ut som en vit indian! Precis som turisterna som kommer på en pow wow och leker indianer en dag.

- Pow wow låter trevligare än att gå ut i öknen och svälta ett par dar, för det är väl vad som väntar mig? Kan vi inte be Wapiya ställa till en fest istället nu när han har fått tillbaks sin gamle lärjunge? Ring några snygga brudar, eller skicka röksignaler, eller hur ni nu gör.

Elroy skrattade igen. - Vite man, ingen kvinna av Lakota kommer ens att vilja låtsas att du finns om du inte har haft en vision och renat dig i en svetthydda.

- Ja, jag har märkt att amerikanskorna är svåra att få omkull, men det här är att gå för långt! När ni är färdiga med mig kommer era kvinnor ändå inte att ha nån glädje av det som återstår av en än så länge ståtlig viking i sina bästa år. Det är som att svälta grisen innan man slaktar den.

- Liknelsen får stå för dig, min broder. Men kom nu, Wapiya väntar på dig. Håll den här handduken framför ansiktet om du får svårt att andas, det blir ganska rökigt där inne.

Wapiya hade förberett svetthyddan som var en låg, rund hydda täckt med filtar och hudar. I mitten låg en grop med heta stenar där Wapiya brände präriegräs och flisor av cederträ. Tobaken blandades med salvia för att rökas som en del av ceremonin. De kröp in och drog igen skynket för ingången. Wapiya hällde vatten på stenarna, het ånga slog upp och det blev svårt att andas. Erik var glad åt alla de gånger han badat bastu i Sverige, det var som en rejäl ångbastu.

Efter en stund gick pipan runt. Erik försökte dra halsbloss och hostade till de andras roade skratt. Det var

helt mörkt i svetthyddan, utom några gånger då Wapiya lyfte på skynket för ingången. Röken från gräset och träfliset gjorde det ännu svårare att andas, Erik var tvungen att hålla handduken framför munnen för att sila röken.

Wapiya började mäsas entonigt och efter en stund föll Elroy in. Det lät ordlöst, som en samisk jojk. Erik började mot sin vilja nynna med och märkte att det gick lätt. Efter en stund jolkade han utan hämningar i takt med de andra. Med jämna mellanrum höll Wapiya vatten på stenarna och det fräste till som från ett ilsket djur när vattnet förångades.

Erik förlorade begrepp om tid och rum. Mässandet som steg och sjönk, den ångande luften, röken och värmen, svetten som sköljdes ur honom som om en jättehand vred vatten ur kroppens alla celler, allt gjorde att han började tappa verklighetsuppfattningen. Han kände det som om han började flyta ut ur sin kropp, uppåt mot hyddans tak. Plötsligt hörde Erik ett gällt skri och såg i en syn en stor örn komma emot sig rakt framifrån. Örnen passerade över honom och han kände fläktandet av vingarna. I nästa ögonblick stod de utanför svetthyddan och Elroy höll en hink vatten över honom. Wapiya var försvunnen.

- Hur känns det Erik?

- I mitt land brukar vi dricka öl efteråt! Kan man få ett glas vatten, eller är det emot reglerna?

- Drick så mycket du vill, men ät ingenting. När du går med Wapiya får du inte dricka förrän du haft din vision, så passa på och drick nu.

- Och om jag inte får nån vision då?

- Det får du, var inte orolig.

Efter att ha gått i två timmar utan att yttra ett ord, pekade Wapiya på en hög klippa. - Där, sa han, ska du stanna i två dar.

- Vad ska jag göra?

- Be.

- Till vem?

- Till din Gud.

- Inget vatten, ingen mat?

- Du har blivit vek. Mahto satt och bad fyra dygn utan mat och vatten utan att klaga som en gammal gumma! Gå nu och be att ditt skyddsdjur hjälper dig.

- Vilket är mitt skyddsdjur?

Wapiya stirrade på honom. Så skrattade han. - Du är dum, eller så har du blivit indian igen och skämtar som en sån. Vilket är mitt skyddsdjur? härmade han. Så gav Wapiya upp ett gällt skri, som för att härma en örn, och skrattade igen.

De klättrade upp på klippan från baksidan. Wapiya räckte honom en pipa och en modern tändare. - Rök om du vill, men somna inte. Jag kommer tillbaks om två dar.

- Jag är kanske inte kvar, mumlade Erik halvhögt.

- Och jag kanske inte kommer tillbaks, svarade Wapiya.

Indiansk humor, tänkte Erik. Mycket roligt...

Dagen började övergå i natt och solen rullade snett ned mot bergen som en stor apelsin. Erik försökte meditera, det vill säga, han tänkte inte på någonting. Det blev snart kallt och han hade bara ett höftskynke på sig. Han gned händerna mot varandra och gick sedan igenom självbehandlingsprogrammet i reiki. Efter en stund kände han värmen börja sprida sig i kroppen. Med egenbehandling en gång i timmen lyckades han hålla kylan borta.

Han försökte be, men det ville sig inte. Hur han än försökte så blev det inte som när han låg på knä i sitt badrum i Bagarmossen och bad för brinnande livet. Men då hade han ju drivit sig själv till förtvivlans brant! Han var en man utan hopp och framtid, inte som nu, välutbildad och miljonär. Vad skulle han nu be om?

Erik var hungrig och försökte ignorera magens allt mer upprörda krav på mat i form av kurrande och en sugande känsla i buken. Torr i munnen var han också och tänkte med fasa på hur han skulle sitta på sin klippa i två dygn utan mat och vatten.

Natten verkade aldrig ta slut, men till sist ljusnade det och solen steg sakta uppåt för att plåga och martera honom från en molnfri himmel. Erik gick fram och tillbaka på klippphyllan, och det var bara stoltheten och viljestyrkan som hindrade honom att gå därifrån. Vad var meningen med det hela? En vision? Av vad? Oh

Gud, tänkte han, jag vet ju inte ens varför jag är här! Så meningslöst, vad är det jag ska se, är det mongolen? Han kommer ändå bara när jag svävar i livsfara! Vad är det man vill mig, varför har Bertil lurat ut mig i ödemarken och lagt mitt liv i händerna på en gammal indian som kanske visar sig vara galen? Hur vet jag att Wapiya är den han säger sig vara? Gode Gud, hjälp mig! Och han började till sist be, desperat och full av ångest.

På eftermiddan, när han var nära att ge upp, kom örnen tillbaks. Han hörde skriet, såg den stora fågeln svicha fram tätt över sitt huvud och för ett ögonblick såg han in i örnens öga.

- Ta mig med, skrek han, lämna mig inte!

Den andra natten började han jojka som han gjorde i svetthyddan. Först var det för att inte falla i sömn, efter en stund började han känna hur det entoniga mässandet försatte honom i ett halvhypnotiskt tillstånd, som gjorde det lättare att uthärda känslorna av hunger, törst och utmattning. Solen gick upp den andra dagen och Erik fortsatte att jojka. Ibland gjorde han uppehåll och märkte till sin förskräckelse att han började prata för sig själv. Han reste sig upp och vrålade: - Hjälp mig "cloud bird", hjälp mig att få min vision.

Erik hade utan att veta det använt det engelska ordet för örn på lakotaspråket.

Örnen kom tillbaks, kretsade några gånger ovanför Erik och försvann. Erik vacklade fram mot klippkanten. - Om du är mitt skyddsdjur så hjälp mig! Ta mig med eller låt mig dö!

Han sträckte upp händerna mot skyn, dansade farligt nära klippkanten och jojkade. Han orkade inte längre bry sig om han störtade utför klippan och slog ihjäl sig. Karma, tänkte han, ska jag dö så ska jag. Karma.

Erik hörde örnen skria, såg de väldiga vingarna ovanför sig och kände hur han lyftes uppåt. Han svävade!

Han var en örn och flöt mäktigt fram i luftlagren högt över marken. Han kunde ta sig vart han ville. Vem ville han besöka? Melwyn Fleetwood på Nova Lab, som enligt Bertil Bygård höll på att konspirera mot Erik och Phil.

Erik befann sig åter i Nova Labs direktionsrum på femte våningen. Han svävade under taket och visste att ingen kunde se honom. Melwyn Fleetwood satt vid ett bord, mitt emot satt Frank Gleason.

- Med Darrow ur vägen och svensken snöpt kanske jag kan få tillbaks min goda nattsömn, skrattade Fleetwood. Jag har aldrig blivit så förolämpad, aldrig i hela mitt liv!

- Men är det så klokt Mel? Tänk om Bergman skickar iväg sina minerade brev.

- Det gör han inte. Vi ska låta honom förstå att han ska få leva, ja till och med fortsätta lyfta sina utpresarpengar varje år. Vi märker honom bara, grundligt, men inte livsfarligt. När han sen förstår vad som hänt med kompanjonen så inser han att vi kan låta honom gå samma väg när vi vill. Självbevarelsedriften är stark Frank, och Bergman vill leva vidare, det vill vi alla. Så han kommer inte att bryta avtalet.

- Ja, som du vill Mel. Jag är emot det, men det blir naturligtvis som du vill. Allt är ordnat. Bergman är ledig och bortrest en vecka, han är visst i South Dakota och tittar på indianer efter vad Campino har meddelat. När han kommer tillbaka klipper vi honom.

- Darrow?

- Det är redan klart. Han är borta och hans del av pengarna på det spärrade kontot är redan återförda till oss.

- Lysande Frank, absolut lysande. Håll mig underrättad om när ni har näpsat den där satans svensken.

Erik hade hört nog och koncentrerade sig på att nå Phil Darrow. Det gick inte, han kände hur han svävade omkring på måfå och beslöt att återvända till klippphyllan.

Erik låg på rygg på klippphyllan, nära kanten. Någon vätte hans läppar med vatten och lät honom dricka försiktigt, klunkvis. Han tittade upp och såg Wapiya lutad över sig. Han försökte säga något, men det kom bara ett kraxande ljud ur hans strupe. Efter en stund kunde han sätta sig upp. Wapiya hade med sig frukt och Erik åt ett äpple, sen var han mätt. Så småningom kunde han resa sig och tog sig sakta och mödosamt ned för klippan, samma väg som de kommit. Elroy Ross väntade nedanför med sin pickup, så Erik slapp gå tillbaks.

- Wapiya, jag har en vän som är i fara. Jag måste få tag på en telefon snabbt.

Wapiya tittade sorgset på honom. - Din vän är inte i fara. Han är död. Det är därför du inte fick kontakt med honom.

Wapiya kände tydligen till Eriks vision.

- Det är du som är i fara, även om man inte tänker döda dig, som man gjort med din vän. Hans kropp kommer inte att hittas, han har försvunnit och ingen kommer att få veta hur och varför. Du ska sova nu och imorgon ska vi prata.